

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 8^{ΟΥ}

ΑΡ. 370

ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΟΝ
ΟΙΚΟΝ

ΓΟΥΔΑΚΟΥ
Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογή
demi-saison και θερινών υφασμάτων
των καλύτερων Ἀγγλικῶν Ἐργοστασίων
Ἀριθ. Τηλ. 71—97

BROMURAL

**Ο ΜΕΞΙΚΑΝΟΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ**

Πάντοτε βέβαιος διά τήν ἐπιτυχίαν χάριν
της αυτοκυριαρχίας μου τήν ὅποιαν φείβομαι
εἰς τό Bromural. Ἐν τούτοις δέν φείβομαι
πὺν τῶν τῶν μου ἀλλὰ τό φάρμακόν σου
τοῦτο, ἐντελὲς ἀβλαβές, τό διατηρεῖ ἡσυχία,
γαλήνη καὶ ἰσχυρά, καὶ τὸν νοῦν μου σαφῆ.

Τό Bromural τῆς Ἑταιρίας Knoll A.-G.
τοῦ Ludwigshafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερμανία)
εἶναι φάρμακον λαϊκὸν γνωστὸν πρὸ
ἐνὸς τετάρτου τοῦ αἰῶνος καὶ παντοῦ
ἀπαραίτητον. Ὑπάρχει εἰς σοληγρία τῶν
10 καὶ 20 δισκίων. Πωλεῖται εἰς ὅλα
τά Φαρμακεία.

MODES

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῶν Γυναικείων Πό-
λων εἰς τὰς πλέον χαμηλὰς τιμὰς, κα-
θὼς καὶ τὰ τελευταῖα σχήματα (MODE-
LES) παρελήφθησαν εἰς τό Κατάστημα

Ν. ΚΟΡΩΝΑΚΟΥ
— ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 32Α —

ΣΚΟΥΪΜΠ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Ὅλος ὁ κόσμος παρε-
δέχθη ὅτι ἡ ΣΚΟΥΪΜΠ
εἶνε ἡ ὠφελιμωτέρα ὀδον-
τοκρέμα ἐξ ὧν παρή-
χθησαν μέχρι τοῦδε, δι-
ὅτι δέν περιέχει σάπωνα
οὔτε ἄλλας βλαβερὰς ἡ
διαβρωτικὰς οὐσίας αἰτι-
νες καταστρέφουν τοὺς ὀ-
δόντας καὶ τὰ ὄδοντα.

Περιέχει ἄνω-
τὸν 50 % Γάλα
Μαγνησίας, τό
κυριώτερον συ-
στατικόν της, καὶ
συνεπῶς εἰσθε ἐ-
ξήσθε ἀκτισμένοι
διὰ τὴν ὑγείαν
καὶ ὠραὸν τῆς τὰ
τῶν ὀδόντων καὶ
τῶν οὐλῶν σας.
Ἡ SQUIBB ἔχει
ὠραῖον ἄρωμα

Μόνον εἰσαγωγεῖς:
Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & Σία -
Σταδίου 4, Ἀθήναι

Δύνασθε νὰ ἔ-
χετε μόνον σας
τὰ μαλλιά σας
καὶ ἡ λλιτεχνικὴ
δουλολασίαν αὐ-
καὶ μὲ μυστικὰς
ἀγοράζοντες ἐπὶ
μαγίτην μὲ ὅλα
τὰ ἔξαρτήματα
ἀντὶ δραχμῶν 15
(ὁδηγίαι ἐντὸς τοῦ
πρωτοτύπου)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Ἐν
Λεῖον % Νικολαΐδου καὶ
εἰς τὸ Κομμωτικόν
Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Παρ.
οῖον «Νέστορα», Μον.
Εἰς τὰς ΕΠΙΧΑΡΑΝ
ἀντὶ δραχμῶν 20 (ἐν
τῷ πρωτοτύπῳ)

Γράψατε:
Γεν. Ἀντιστράτηγον
Ἀλφ.

**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΗΣΕΤΕ**
Νὰ βάψετε πάλιν
εἰς τὰς εἰσόδους
μανιὰς βαρύνον-
τες

ART

καὶ ὅς γίνονται
καὶ ἡ βαρύνουσα
εἰς τὰ Φαρμακεία
Ἐμπορικὰ τῆς
εἰς 30 μερίδας
ἀντὶ
Γεν. Ἀντιστράτηγον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ
Διεύθυνση

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Πίναξ τοῦ ζωγράφου Ι. Λιγκότου)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES DERENNES

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

(Πασχαλινὸ διήγημα)

Ὅταν ἐγὼ ἦμουν δώδεκα ἐτῶν, ἡ Σωσάνα Ἀρξελὲν ἦταν δέκα
τεσσάρων. Ἡ ὁμορφιά της ἦταν κατὰ ἀφάνταστο. Δέν μπορούσε νὰ
παύσῃ σὸν κόσμον ἄλλο κορίτσι ὁμοιότερο ἀπ' τὴ Σωσάνα.

Εἶχε θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά καὶ μάτια θνευρώδη, μὲ χρῶμα γα-
λάνα, ποὺν γλυκὸ καὶ βλέμμα ἐκστατικό. Ἐμοιάζε πολλὴ μὲ τὴν Ἁγία
Καταλία, τὴν εἰκόνα της ὅποιας εἶδον κάθε τόσο στὴν ἐκκλησίαν,
νὰ παῖν ἁμόνο, μὲ τὰ μάτια ὑψωμένα στοὺς ἀγγέλους ποὺ κατέ-
βαιναν ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ φτερούγιζαν γύρω της, γιὰ ν' ἀκούσουν
τὴ μουσικὴ της...

Ἡ Σωσάνα ἦταν πολὺ καὶ μικρὴ φίλη. Γιατί δὲ λέω ὅμως κα-
λύτερα: εἰς τὴν πρώτη μου ἀγάπην;

Ναί, ἦταν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ φίλια αὐτὸ ποὺ ἐννοιοῦθα γιὰ τὸ
ἀγγελικό ἐκεῖνο πλάσμα.

Καθὼς ἦταν δὺν χρόνια μεγαλύτερή μου, μ' ἐμπεριχωροῦσαν σὺν
ἐνῷ μικρὸ της ἀδελφῷ. Μοὶ διηγότανε παραξένες ἱστορίες, ποὺ τίς
φανταζότανε μόνη της, γι' ἀγγέλους, γι' ἁγίους καὶ γιὰ νεράιδες...

Ἐγὼ τὴν ἀκούγα ἐκστατικῶς καὶ μοὶ φαινότανε κάποτε ὅτι ἦταν καὶ
αὐτὴ ἑνῷ πλάσμα ἀιδεῖο καὶ μαγικό, σὺν τὰ πρόσωπα τῶν παραμυ-
θίων της.

Κάποτε μοὶ διηγήθηκε, ὅτι ἑνῷ
βράδι στὴν ἐκκλησίαν, καθὼς ἦταν
μυστὴ, ὁ Ἅγιος Γεώργιος κατέβηκε
ἀπ' τὴν εἰκόνα του καὶ αὐτὴ εἶδωκε
ἑνῷ φίλῳ τὸ μέτωπό...

Μοὶ τὸ ἔλεγε αὐτὸ μὲ τόση πε-
ποιθήσει, μὲ τόση σοβαρότητα, ποὺ
δέν μπορούσα νὰ καταλάβω ἂν ἦταν
ἐνῷ ἀληθινὸ γεγονός ἢ φαντασία της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μέγαμε στὴν
ἔσση. Πήγαμε συχνὰ μαζί μὲ τὴ
Σωσάνα στοὺς ἀγρούς καὶ μαζεύαμε
λουλούδια. Ὑστερα πηγαίναμε στὴν
ἐκκλησίαν καὶ στοίλιζαμε μὲ ἀνθή τίς
εἰκόνες καὶ τοὺς βωμοὺς.

Ἐκείνη ἦταν πάντα ἐκστατικὴ
καὶ θνευρώδης, ἐγὼ πάντα γεμάτος
θαυμασμό γι' αὐτή. Πολλὲς φορὲς
ἐνῷ ἐκείνη, καθισμένη ἐπάνω στὴ
χρῆν, οὐράτιζε διάφορα μυκητὰ,
μὲ τὰ λουλούδια ποὺ εἶχαμε κόψει,
ἐγὼ, ἔπιλωμένος σὺν ἑνῷ πιστῷ συν-

λὶ μπροστὰ στὰ πόδια της, τὴν κύτταζα σιωπηλὸς, μὲ τὰ χέρια σταυ-
ρωμένα, σὺν σὲ δέησι...

Συχνὰ μοὶ ἔλεγε:

— «Γιατί μὲ κυττάξεις ἔτσι?»

Κι' ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα:

— «Γιατί μοιάζεις μὲ μιὰ ἁγία»

Τότε ἐκείνη χαμογέλιζε καὶ κινούσε:

— «Κι' ὅμως... Δέν εἶμαι παρὰ ἡ Σωσάνα».

Μιὰ μέρα ἡ Σωσάνα μοὶ εἶπε μ' ἑνῷ ἥτονος μυστηριώδες:

— «Κάποτε, σήμερον εἶδα τὸν Ἅγιον Γεώργιον νὰ περνοῦ ἀπ' τὴν δά-
σος, ἐπάνω σ' ἑνῷ ἄσπρῳ ἄλῳ. Δέν τὸ εἶπα σὲ κανέναν ἄλλον. Περ-
οιμένα ἐσένα γιὰ νὰ σοὺ τὸ πῶ. Δέν φαντάζεσαι πόσο εἶνε θαυμάσιον...
Εἶνε ὁμοιότερος καὶ ἀπ' ὅσους τὸν ζωγραφίζουν στίς εἰκόνες».

Τὰ μάτια της ἀστράφταν ἐνῷ μὲλεγε τὰ λόγια αὐτά. Φαινόταν
σὺν νάχε πυρετό...

Ἐνῷ πρὸς τὸν ἦμουν μαζί μὲ τὴ Σωσάνα στὸ δάσος, ἀκούσαμε
ἔξωθεν καλὸν ἀλόγον, καὶ σὲ ἄλλο ἑνῷ ὁμοίως νῆος πέρασε ἑ-
πάνω σ' ἑνῷ κατὰπρῳ ἄλῳ.

— Ὁ Ἅγιος Γεώργιος... μοὶ
εἶπε ἡ Σωσάνα. Τὸν εἶδες;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἅγιος ποὺ λέε;
τὴν ὥπτη. Ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ὁ γυνὴ
τοῦ κόμπους ντ' Ἐστελίας, ποὺ μέ-
νει μὲ μιὰ βύλλα ἐνῷ κορυφῇ Ἀλφ.
θεῖα ὅπως εἶνε ποὺν ὁραὸς καὶ
μοιάζει μὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον.

— Εἶνε ὁ γυνὴς τοῦ κόμπους ντ'
Ἐστελίας; ὁμοίως ἡ Σωσάνα. Μοὶ
εἶνε ἀπαράλλαχτος μὲ τὸν Ἅγιον
Γεώργιον.

— Ναι, τῆς εἶπα πάλιν, μοιάζει
μὲ τὸν Ἅγιον αὐτό, ὅπως καὶ ἐσὺ
μοιάζεις μὲ τὴν Ἁγία Καταλία.

Ἡ Σωσάνα κοκκίνισε καὶ κινού-
σε σιγά:

— Ὅπως βύβηλα γὰ σὺς τὸ ε-
λεγε αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ γυνὴς τοῦ κό-
μπους ντ'.

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Σωσάνης μὲ
πλήγωσαν κατὰκαρδίαν. Μαζὺ μὲ τὴν

...Τὴν εἶδον μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα σὺν σὲ δέησι...

πρώτη αγάπη, μπήκε έτσι στην καρδιά μου κι' η πρώτη ζήλεια. Ζήλεια θανάσιμα το νεαρό κομμάτι ντ' 'Εστέλας. Είπα, έλεγα, να μην είμαι κι' εγώ όμοιος, όπως αυτός, και να μη μοιάζω με τον αγαπημένο 'Αγιο της Σωσάννας; Μ' αλλοίωσαν!... 'Εγώ όχι μόνον δεν είμαι όμοιος, αλλά είμαι επί πλέον για κείνη ένα παιδί, που το περιφρονεί... 'Ας ήμουν είκοσι χρόνων! 'Ας ήμουν κόμης και πλούσιος, και θα πολυμούνα να πω στη Σωσάνα ότι την αγαπώ και τη θέλω για γυναίκα μου.

'Αρχές ήμερες περάσανε έντοματάς...
'Η Σωσάνα είχε γίνει τώρα πιο μελαγχολική και πιο αφρημένη. Μένει όλες της τις σκέψεις με τη μικρή μου καρδιά, που η αγάπη την είχε κάνει να νοιώθει και να προσοθάνεται, σαν μια καρδιά μεγάλη και πεπειραμένη.

Μια μέρα είδα τον νεαρό κομμάτι να περπατάει μαζί με κάποια χαριτωμένη νέα, αλλά όχι τόσο θελκτική, όπως η Σωσάνα. Θά ήταν ως είκοσι χρόνων.

Φορούσε ένα ροδινό φόρεμα κι' ένα μεγάλο άσπρο καπέλλο, στολισμένο με τριαντάφυλλα.

'Ο νεαρός κόμης θά της έλεγε φαίνεται πολύ ευχάριστα πράγματα, γιατί εκείνη, καθώς τον άκουε να της μιλά, γελούσε, όλο γελοῦσε....

'Αμέσως τότε, νοιώθοντας ατελείωτη χαρκακία, έτρεξα να πω στη Σωσάνα τα νέα.

'Η φτωχή κόρη χλόμιασε και άρχισε να τρέμει, μόλις της είπα τί είχα δει. 'Η λύπη της όμως αυτή μ' έκανε να μετανοήσω άμέσως και, θέλοντας και να την παρηγορήσω για τη σκληρότητά μου, της είπα:

—'Εννοια σου, Σωσάνα... Μή λησάσαι αν ο κόμης αγαπά μια άλλη... 'Εγώ όταν μεγαλώσω, θα γίνω πιο όμοιος σου, πιο πλούσιος απ' αυτόν και θα σε πάρω γυναίκα μου.

—'Ανόητο παιδί! μου αποκρίθηκε η Σωσάνα. Κανένας στον κόσμο δεν μπορεί να ξεπεράσει τον νεαρό κομμάτι στην όμορφιά.

'Ενα πρωί, ενώ περπατούσαμε με τη Σωσάνα στο δάσος, πρόβαλλε έξω από μια δενδροστοιχία ο νεαρός κόμης, καλπάζοντας πάνω στο περφόανο αλογό του.

'Η Σωσάνα, μόλις τον είδε, τάχασε κι' όμως προχώρησε, χωρίς να διατάξει προς το μέρος του.

'Ο κόμης δεν την ανέληψε η άμεσως, δεν πρόφτασε να συγκαταστήσει τ' αλογό του κι' έτσι η φτωχή νέα βρέθηκε κάτω απ' τα πόδια του ζώου.

Αίγιο ακόμα κι' η Σωσάνα θά ήσαν σκοτωμένη. Είχε πέσει κάτω και το αλογό την είχε χτυπήσει στο πόδι.

'Ο κόμης κατέβηκε άμέσως απ' τ' αλογό του, ανέβηκε σ' αυτό τη μικρή πληγωμένη, ξανακαβαλίκεψε και, χωρίς να δώσει καμιά προσοχή σ' έμένα, κατώντας τη Σωσάνα στα χέρια του μ' ευλάβεια, σαν ένα πολύτιμο φορτίο, έφυγε καλπάζοντας.

'Εγώ στάθηκα και τους έβλεπα όσπου εξαφανίστηκαν από μπροστά μου.

'Η μικρή μου καρδιά σπαραζότανε.

—Μου την πήρε, είπα, την αγαπημένη μου μικρή αγία!... Πάει, την έχασα για πάντα!... Μου την πήρε...».

Δεν ξαναπήγα στο σπίτι της Σωσάννας. Από τη μητέρα της μάθανα νέα της. Το χτύπημα της Σωσάννας δεν ήταν σοβαρό. 'Αλλά ο γιατρός τους είπε, ότι έπρεπε να μείνει μερικές μέρες στο κρεβάτι. 'Ο νεαρός κόμης της φρόνιζε πολύ ευγενικά.

Πήγε τη Σωσάνα στο σπίτι της, φρόντισε να της πάλι τον καλύτερο γιατρό, κι' ακόμα πήγανει κάθε μέρα, της έκανε συντροφιά, της πρόσφερε λουλούδια και γλυκά.

'Οι' αυτά έκαναν τη ζήλεια μου ακόμα μεγαλύτερη. Και δεν ήθελα πια, με κανένα τρόπο, να πάω να ιδώ τη Σωσάνα. Δεν τολμούσα να την ιδώ μαζί με τον κόμμη που χωρίς άλλο, σκεφτόμουναι, θά την είχε έρωσενει κι' αυτός.

'Όταν η Σωσάνα έγινε καλά, ήρθε έν' απόγευμα σπίτι μας.

—'Εκατό παιδί, μου είπε, γιατί δεν ήρθες να με δεις;

Δεν κρατήθηκα και της απάντησα:

—'Αδεν σου έφτανε ο κόμης; Τι με ήθελες έμένα, ένα φτωχό παλινόπαιδο;

—'Ο κόμης, μου είπε, είν' ένας άγγελος και δεν ξεχωρίζει τους φτωχούς απ' τους πλούσιους. Θά ήταν καλός και μαζί σου, όπως είνε και μ' έμένα...».

Είδαν τη Σωσάνα κρεμασμένη από το γλωσσίδι της καμπάνας!...

'Από την ημέρα αυτή, η Σωσάνα μου μιλούσε όλο για τον κόμμη, ο οποίος την έβλεπε πια καθημερινώς, γοητευμένος απ' τη χάρη της και το πνεύμα της.

'Η Σωσάνα ήταν τοισεντηχρομένη, όσπου μια μέρα, ο νεαρός κόμης πήγε να την αποχαιρετήσει, γιατί θάραινε, όπως είπα, για τη Γερμανία, όπου είχε διοριστεί γραμματέας στην πρεσβεία.

Μόλις άκουσε τα λόγια του, η Σωσάνα χλόμιασε κι' άρχισε να κλαίει. 'Ο κόμης της υποσχέθηκε να της γράφει.

Τον επόμενο χρόνο, κοντά το Πάσχα, βρεθήκαμε πάλι στην έξοχή, η Σωσάνα κι' εγώ.

'Ηταν τώρα πιο χλωμή, πιο αδύνατη, αλλά και πολύ όμορφότερη ακόμα.

Μου μιλούσε πάντα για το νεαρό κομμάτι. Της έγραφε ότι το καλοκαίρι θά έρχότανε πάλι στην έξοχή μας.

Σήμερασ το Μεγάλο Σάββατο. 'Ήμουν στο σπίτι της Σωσάννας, καθόμασσε στη βεράντα και ζωγραφίζαμε στα κόνια ανάγλυφα επί βράφι ή μητέρα της, διάφορα σχέδια, λουλούδια, πουλιά, κτλ.

'Ο πατέρας της σε μια γωνιά, διάβαζε μια εφημερίδα. 'Έβαρνα γύρωσε και μάς είπε:

—'Ακούστε, παιδιά! 'Ο φίλος μας, ο κόμης ντ' 'Εστέλας, διορίστηκε ακόλουθος στην πρεσβεία της Ρώμης και άρραβωνιάσκει με την κόρη του μαρκιζού ντ' Ροκεμπαζάν, μιάς απ' τις πιο ένδοξες οικογένειες της Γαλλίας.

Μόλις τ' άκουσε αυτό η Σωσάνα, τινάχτηκε απότομα, σαν να τη χτύπησε κεραυνός, κι' άρχισε να γελά, να γελά σαν τρελή!...

—'Χάρηκες πολύ, Σωσάνα, της είπε ο πατέρας της. Βέβαια, ήταν τόσο καλός ο κόμης μαζί μας!... Τόσο καταδεχτικός! Πρέπει να του γράψω, Σωσάνα, ένα θετικό συγχαρητήριο γράμμα.

'Η Σωσάνα γελούσε πάντα, γελούσε τόσο, που δεν μπορούσε πια να ζωγραφίσει τ' αυτά!...

—'Σωσάνα, της είπα, γιατί να την παρηγορήσω, θέλεις να πω ως το δάσος;

—'Θέλω, είπε και μ' άκολούθησε.

Δεν γελούσε πια. Περπατούσε δίπλα μου σιωπηλή και σκεπτική.

Στο δρόμο, καθώς περπατούσαμε, είδαμε μια πασχαλιά ανθημένη.

'Ήξερα ότι η Σωσάνα αγαπά τις πασχαλιές και χωρίς να πω τίποτε, σκαρφάλωσα στο δέντρο, έχωρνα ένα ανθισμένο κλωνάρι απ' της το έδωσα.

'Έκείνη το πήρε, το μύρισε και είπε:

—'Σ' ευχαριστώ, Κάρολε! Ξέρω ότι μ' αγαπάς...».

'Η φτωχή της απαγαγμένη καρδιά έπάνον στη μεγαλύτερη ένταση του πόνου της, ένοιωσε και τον δικό μου πόνο και τη δική μου γάλη. Φτωχή Σωσάνα!...

'Όταν γύρισαμε στο σπίτι της, μου είπε ότι είνε κουρασμένη και πως δεν έχει όρεξη πια να ζωγραφίσει. Την αποχαιρέτησα κι' έφυγα. Τί άπειρη μελαγχολία γέμει την παιδική μου ψυχή!...

Την αγαπούσα πια τόσο, που αντί να χαρώ για τους αρραβώνες του κόμης, πονούσα γιατί πονούσε κι' εκείνη.

Την άλλη μέρα το πρωί, Θεέ μου, τί φρίκη!...

Σήμερασ Πασχαλιά. Οι κωδωνοκρούσται πήγαν να χτυπήσουν τις καμπάνες. 'Όσο όμως κι' αν τραβούσαν το σχοινί, η καμπάνες δεν χτυπούσαν.

Περίεργο να δουν τί συμβαίνει, ανέβηκαν τότε στο κωδωνοστάσιο. 'Ω, φρίκη!... Είδαν εκεί τη Σωσάνα κρεμασμένη απ' το γλωσσίδι της καμπάνας!... Φορούσε το λευκό της φόρεμα και κρατούσε στο χέρι της ένα κλωνάρι πασχαλιάς. Το κλωνάρι της πασχαλιάς που της είχα δώσει!...

Φτωχή Σωσάνα!...

Πέθανε για τον κόμμη που τον αγαπούσε και πήρε μαζί της το κλωνάρι που της είχα δώσει εγώ, που δεν μ' αγαπούσε. 'Αλλά την αγαπούσα εγώ!...

Τό είχε καταλάβει τις τελευταίες της στιγμές. Και μου είνε ως τώρα γλυκό και παρήγορο να πιστεύω, ότι η πασχαλιά που μύρισε τις ύστερες της ώρες, και που ενόσθηκε μαζί με την τέφρα του παρθενικού της κορμιού, για πάντα, μέσα στον μικρό της τάφο!...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. Δ.

Μιά από τις πλέον χαριτωμένες και συμπληρωτικές εντυπώσεις, όμοια κόρη όμοιότατος μητρός. Παράδειγμα κομψών, φουγονομιά ενσώφρονσας, μελαγχολική, γλυκιά, εκφραστική, ύψος παιδικό, ανάλογο με την ηλικία της. Αί εμφανίσεις της περιφρονούν α-κόμα μόνον σε απογευματινές δεξιώσεις. Την διακρίνει συμπληρωτικό της, όρελουμεν σε ανατροφή επιμελημένη και ευγενική οάσας.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

'Ενα θαύμασμο Γάβριελ-Πάρτυ στον μαγευτικό κήπο του κ. και της κ. 'Αλ. Σκαναβή την παρελθούσαν Δευτέρα.

'Η δις Λένα Σκαναβή θαύμα ιδέσθαι, με ζωρζέττα επιρμει, ως και άσπρη, κατελλίν μεγάλη άσπρη.

—Σε μια μικρή έξεδρα, ή όρχηστρα έπαιζε τα πλέον έλυστικά φός και βάλς.

—Τό λουλουδέχο πλαίσιο —από λουλούδια σπάνια— άνεδείκνυν έπ' περισσότερον τις τουαλέτες των κομψών κατελμένων, μεταξόν των οποίων ή κ. Ρωσσέτη με μούρη και ρός έμπριμε τουαλέττα και πλατύφυρον ψάδινο μαύρο καπέλλο, δις Ε. Ματαράζα με ιδιότυπη τουαλέττα μπλε—μαρβν λισσός, συνδιασμένη με μπλε και άσπρο, ή κ. 'Αλ. Ρόσσοβιτς εκ Καίρου, με θαυμασία τουαλέττα άσπρη, μαντό μαύρο βονά, και γάβα σε μεγάλο σχήμα, ή κ. Α. 'Αργυροπούλου, θαυμασία εμφάνισις, με πρόσση και άσπρη τουαλέττα και βέστα επίσης έμπριμει.

—'Επίσης παρενέβησαν κ. και κ. Μεταξά, ή κ. Κ. 'Ιωαννίδη, έλεγχάντικη σιλονέττα με μαύρο και ρός έυλαρεσπόντο καπέλλο συντονισμένο.

—Στό χορευτικό «τεροαίν» αί πλέον επιδέξια χορεύτουν, αί δις Λένα Φορσέτη με μπλε σιελ χαρτομένη τουαλέττα, Φανή 'Ιωαννίδη με άσπρα και μπλε, Λουσί 'Αυαταίλου πολύ σιελ, με κίτρινα.

—Προσβές δεξιώσεις μπιρίτ παρά τη κ. Β. 'Ακριβού.

—'Απειρία τραπέζιων μπιρίτ και κούπερ.

—Δν χαριτωμένες νέες εμφάνισεις έξ Αι-γυπτου.

—'Η δις 'Αρτεμς Νικολαΐδη, συμπαιθής και παλν νόστιμη, με μαύρα.

—'Η δις 'Ελένη Πηλαδίκη, όμοιαστική, με μπλε λινδέν σίνολον.

—Διακρίναιεν επίσης την κ. Λιον. Λοβέρδου, όμοιαστική παρά ποτε, με μαύρα, την κ. 'Εμει Μεταξά με μαύρα και μπλε, κομψοτάτη και παλν εύμορφη, την κ. 'Αρ. Λαδοπούλου, παλν έλεγχάντικη σιλονέττα, με μαύρο σίνολον.

—'Η όμοιάστικα, συμπαιθατική και παλν χαριτωμένη, με μπλε μαρβν κομψή τουαλέττα.

—'Επίσης παρενέβησαν ή κ. 'Ηλ. 'Ηλιάσκου, ή κ. Ν. Πετρίτση, ή κ. Σπ. Λοβέρδου, ή κ. Κατσαρωγιάνη, ή κ. Σαρσέντη, ή κ. Δ. Νουή.

—'Η κ. 'Αρβαντιδου, θαύμα κομψοτήτος και λεπτής εύμορφιάς, με μαύρα.

—Διακρίναιεν επίσης τους κ. κ. 'Ηλ. 'Ηλιάσκου, Στρατηγόν Πιερράκον Μανφρουζάλη, Ξαφιλάνον, Κ. Μεταξάν, Γ. Μακάν, Τσοποτόν, Φίλωνι, Δελιγιάνην, 'Αθανασιάδη, Κωνσταντουλάκη, Στρατηγόν Νικολαΐδη, κτλ.

—Την προσχή Πέμπτην χορευτική έσπερίς εις την Ρωσικήν Πρεσβείαν.

—Τό Σάββατον γένια παρά τώ Πρεσβευτή της 'Ιαπωνίας και τη κ. Καβασίμα.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

'Η εικών του σημερινού έξωφύλλου μας είνε έργο του Ζ. 'Ερπιαζ με τον τίτλο «'Ο Έρως».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Μπουκίτο», Λένα 7, 'Αθήνας.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΞΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΤΟΥ ΓΙΩΛ ΡΕΜΠΙΟΥ

ΙΑ'.

ΤΟ ΕΥΡΙΣΜΑ

'Ο Θεός, όπως τον φανταζόμαστε, έχει μαζονά λευκή γενειάδα. 'Επίσης κι' οι άρχαίοι 'Ελληνες έτσι φανταζόντουσαν το Δία. 'Επίσης οι' οι Προφίτες της Γραφής είχαν δυνάμειος κι' επιληρηκότρου.

Σήμερα όμως τα πράγματα είνε πολύ διαφορετικά. 'Ελάχιστοι διατηρούν πια γένια.

'Εξέσαστε —γιατί μένον ακόμα μερικοί— τους γενειοφόρους. Δεν είνε τίποτε άλλο, παρά ήσυχια άνθρωποι, λίγο λημματαί, άγαθοί ή διανοούμενοι, των οποίων το πνεύμα δεν μπορεί να συμβιβαστεί προς τό... πνεύμα της εποχής.

'Η διατήρηση της γενειάδας είνε σήμερα μια άπόδειξις νουθό-τητος, μια άπόδειξις ότι ο γενειοφόρος δεν ξεριζέται θέλοντας ν' άποφύγη την καθημερινή ατή σκοτούρα. Δείχεται έτσι άνάγκας να πάρη την άπόφασιν να ξεριζέττα και να κινή την εμφάνισιν του ειχά-ριστου στους συγχρόνους του.

'Απεναντίας, οι ενεργητικοί και επιληρητικοί άνθρωποι, οι άνθρωποι οι προσημομένοι να κυβερνούν τα πλήθη —ο Κάισαρ, ο Ναπολέον, ο Μουσσολίνι— ήταν έφορ-μένοι.

H ΓΡΑΒΑΤΑ

Τό ζήτημα της γραβάτας είνε σπουδαίωτα. Φτάνει μερικές φορές μια καλή και καλοδεμένη γραβάτα για να γίνη κανείς διάσημος στην 'Ιστορία. Παράδειγμα ο Μπουμπιέλι, ο Ντ' 'Ορσάι και πόσο άλλα περίφημα δανδήδες.

'Η γραβάτα είνε ίσως το μόνο έξαφρομα της τουαλέτας μας που μιάς επιτρέπει να δείχνουμε λίγη προσωπικότητα και φαντασία. 'Επίσης μάς βοηθάει να κρίνουμε τον χαρακτήρα των άλλων... 'Ενας άνθρωπος άτσώος, ένας άνθρωπος μα-καδόδος και φανφαρόνος ή ένας λεπτός ή ένας τεμπέλης, αναγνωρίζονται από την γραβάτα τους.

'Αν θέλετε να φοράτε τη γραβάτα σας σαν άνθρωπος με γούστο, φροντίστε όπως ή γραβά-τα σας χρησιμοποιεί, όχι για να σας διακρίνη απ' τους άλλους, μά για να συμπληρώσετε, διακριτικά και λιτά την τουαλέττα σας.

'Η χτυπητής κι' επιδεικνύοις γραβάτες δεν δεί-χνουν καμιά κομψότητα.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

'Ολόκληρη έκπορταία έγινε λόγος στην Εύ-ρώπη, έναντιον των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι κατά τις μεγάλες ζέστες του καλοκαιριού κυκλοφο-ρούν με το σακάκι τους στο χέρι ή μέσα σ' ένα καφενείο ή αποκορύπτουε άλλο δημόσιο κέντρο, όχι μόνον είνε χωρίς σακάκι, αλλά κι' αναπολούνται τα μανικάς του ποικαίου τους.

—Ντύνονται άμερικανικά, άπατούν στην περίπτωση σιελ ή χα-ρηγορούμενοι. Σε όλα τα γραφεία της 'Αμερικής οι υπάλληλοι έργα-ζονται κατά το καλοκαίρι, φορώντας μόνο το ποικαίοσ τους. 'Ήτσι να μην κάνουν κι' εγώ αυτό;

Δεν ξέρω αν σε όλες τις περιπτώσεις μπορεί να πάρη κανείς τους 'Αμερικανούς ως μοντέλα εγνευίας.

Μά είνε πραγματικό άνθρωποι...

Καί σιελ δύσκολη έποχή μας, σε μια έποχή που ή λεπτομέρειας κοιτεύνουν πια να σβύσουν, θά ήταν προτιμώμερο, αντί να περιοριέ-ται κανείς στην παράδοσι, να σκεπτεται λίγο ποικαϊώττα.

Παράδειγμα: Μπαίνετε σ' ένα κατάστημα και βλέπετε στο λογι-στήριο έναν υπάλληλο καλοετοιμαμένο, με τό λαμπό έλεέθεσο και με τό ποικαίοσ του όλοκαίριο και όλόευστο.

'Ετσι ντυμένος, διακρίνι φη την άνεσί του και σας χαμγέλει πρόσχατα.

'Ενθ' απεναντίας, αν φοράει το σακάκι του, θά σας γίνη άποκρα-στικός, κατακόκκινος όπως είνε, ενώ σπυγόνες ιδρώτες κυλούν απ' το πρόσωπό του...

Λοιπόν, άνα καινι με καλή ζεστή, καταργήστε τό σακάκι. 'Ετσι θά φανόσαστε πιο εύχρηστοι στους άλλους.

ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Τό μπαστούνι δεν χρησιμοποιεί πια σε τίποτε. Μονάχα μερικοί γέροι το χρησιμοποιούν ακόμα. 'Επίσης στην έ-ξοχή παρουν να μάς είνε χρήσιμο. Στις σύγχρονες πόλεις δεν κανδινέται πια κανείς να τσακιστή στις πέτρες του δρόμου και γι' αυτό το μπαστούνι είνε έντελώς περιετό.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΕΜΦΥΛΙΩΝ ΣΠΑΡΑΓΜΩΝ ΜΑΣ

Ο ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Μιά δραματική καταδίωξις στην οδόν Έρμου. Χιλιάδες άνθρωποι λιθοβολούν τον ποιητή της «Τουρκισμάχου» Έλλάδα. «Σκοτώστε τον!...». Ο φιλόδοξος διαβάτης. Στο σπίτι του 'Ανέστη Χατζοπούλου. Οι πικρόχολοι στίχοι του 'Αλεξάνδρου Σούτσου. Η έξορις του. Στο «Νεοσκεμείο της Αγίας Φωτεινής». Ο 'Αχιλλεύς Παράσχος και τα έστιά του 'Αλεξάνδρου Σούτσου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

διάπραξις φρικτού εγκλήματος και ήθελαν να εξαρμόσουν έναντιόν του το Διόνειο νόμο:

Λοιπόν, δεν συνέβαινε τίποτε απ' δλ' αυτά. Ο καταδιωκόμενος ήταν ένας πολίτης, που δεν είχε στο παρελθόν του τίποτε το επιληπτικό, τίποτε το εγκληματικό. Ήταν μάλιστα ευπατρίδης, Φαναριώτης, είχε γεννηθεί κ' είχε ζήσει σε μέγαρο σχεδόν ήγεμονικά, κ' είχε υπηρετήσει την 'Ελληνική πατρίδα με φιλοπατρία μοναδική. Ο άνθρωπος που καταδιώκον οι 'Αθηναίοι σαν λυσσαμένο σκύλο, ήταν ένας ποιητής: ο 'Αλέξανδρος Σούτσος!...

'Αν λογαριάσουμε ότι οι 'Αθηναίοι του 1844 δεν είχαν περισσότερους από 35 χιλιάδες κατοίκους και ότι η πρωτεύουσά μας δεν εξετέλετο πέρα από την οδόν Αιόλου και την Πλάκα, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι το γεγονός αυτό της δόξου 'Ερμού, δεν ήταν δυνατόν παρά να χαραχόταν ανάστικτη την πόλι. Και αν λάβουμε ακόμη υπ' όψιν ότι καμιά από τις εφημερίδες του 1844 που αναγράφον το γεγονός αυτό, δεν προσθέτει ότι βοήθησε έστω και ένας 'Αθηναίος να υπερασπίσει τον καταδιωκόμενο ποιητή, καταλήγουμε στο θλιβερό συμπέρασμα ότι μια δολοφονία πόλις ζήτησε το θάνατο ενός διαπρεπούς ανθρώπου των γραμμάτων.

Στο πρόσωπο του 'Αλεξάνδρου Σούτσου, οι 'Αθηναίοι του 1844 καταδιώκον την ημέρα εκείνη το δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο στην εντονότερη του εκδήλωσι. Καταδιώκον το δριμύ και άσπαστο καυτήριο κάθε πολιτικής και κοινωνικής πληγής. Καταδιώκον τη Σάτιρα. Γιατί ο 'Αλέξανδρος Σούτσος είναι ο μεγαλύτερος σατιρικός ποιητής της εποχής του, εποχής βιαιών παθών...

Ιδού τι είχε συμβεί τις ημέρες εκείνες:

Στην 'Εθνοσυνέλευσι συζητούσαν το περιβόητο εκείνο ψήφισμα περί αυτοσχόνων και ετεροχόνων—οι αναγνώσται μας ξέρουν το ζήτημα από άλλη ιστορική σελίδα—ψήφισμα που είχε κάνει τότε θλιβερή εντύπωση, γιατί έσπασε την εθνική ενότητα. Διάφορα συμφέροντα εξημιώνοντο, εκτός όμως αυτού η επιθυμία των εφημερίδων εκλόγιζαν τη δημοτικότητα διαφόρων πολιτευμένων, και προσάπαν του Ρήγα Παλαμίδα, πρωταρχού του αντιεθνικού εκείνου ψηφίσματος και ύπουλου.

'Αλλ' ο Ρήγας Παλαμίδης ήταν σπονδαίος οήτωρ και επιδέξιος δημαγωγός. Στην 'Εθνοσυνέλευσι είχε αγορεύσει υπέρ του ψηφίσματος και σ' αυτόν αναφέρονται οι στίχοι του Γεωργίου Ζυλοκώστα:

Έκ βήματος σήμερον εγώ σπας οήτωρ

Κατά της 'Ελλάδος το δόλον κροτεί,

Φεδ, σήμερον κόνιν ήρώων πατεί,

Αγρών εμπαρμένων αίμακτα

(κήτωρ.

Αχάριστε, ποίος πρίν είχε πα-

(τείδα;

Δεν είχε πατρίδα και οίκον κανείς,

Οπόταν εν μέσφ δουλείας δεινής

Εφ'εργον πάντες σκληράν τυραν-

(νίδα.

Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος, περι-

σσότερο από κάθε άλλον, καταπολε-

Ο πρωί της 20ής Σεπτεμβρίου 1844, ή δόξ 'Ερμού (ό μεγάλος δρόμος, όπως λεγότανε τότε, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος δρόμος των 'Αθηνών), παρουσίασε ένα θέαμα πολύ περίεργο, αλλά και άγριότατο:

'Ανθρωποι του λαού, ή μάλλον άνθρωποι του όχλου, κατά χιλιάδες όπλισμένοι με όπλα και λιθάρια, σφυρίζοντας, βορίζοντας, γιουχαίζοντας, έτρεχαν τον κατήφορο της δόξου 'Ερμού, προς την οδόν Αιόλου, καταδιώκοντας...

'Αλλά τί καταδιώκων με τον άγριότατο αυτό τρόπο οι 'Αθηναίοι τον πρωί εκείνο; Κανένα θηρίο που είχε ξεφύγει από κλουβί θηριοτροφείου; Κανέναν επικηρυγμένο ληστή, ή όποιος άποτειόσε κίνδυνο για την πόλι; Η μήπως κανέναν τρομερό κακούργο, που τον είχαν πιάσει έπ' αυτοφώρφ στη διάπραξις φρικτού εγκλήματος και ήθελαν να εξαρμόσουν έναντιόν του το Διόνειο νόμο;

Λοιπόν, δεν συνέβαινε τίποτε απ' δλ' αυτά. Ο καταδιωκόμενος

ήταν ένας πολίτης, που δεν είχε στο παρελθόν του τίποτε το επιληπτικό, τίποτε το εγκληματικό. Ήταν μάλιστα ευπατρίδης, Φαναριώτης, είχε γεννηθεί κ' είχε ζήσει σε μέγαρο σχεδόν ήγεμονικά, κ' είχε υπηρετήσει την 'Ελληνική πατρίδα με φιλοπατρία μοναδική. Ο άνθρωπος που καταδιώκον οι 'Αθηναίοι σαν λυσσαμένο σκύλο, ήταν ένας ποιητής: ο 'Αλέξανδρος Σούτσος!...

'Αν λογαριάσουμε ότι οι 'Αθηναίοι του 1844 δεν είχαν περισσότερους από 35 χιλιάδες κατοίκους και ότι η πρωτεύουσά μας δεν εξετέλετο πέρα από την οδόν Αιόλου και την Πλάκα, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι το γεγονός αυτό της δόξου 'Ερμού, δεν ήταν δυνατόν παρά να χαραχόταν ανάστικτη την πόλι. Και αν λάβουμε ακόμη υπ' όψιν ότι καμιά από τις εφημερίδες του 1844 που αναγράφον το γεγονός αυτό, δεν προσθέτει ότι βοήθησε έστω και ένας 'Αθηναίος να υπερασπίσει τον καταδιωκόμενο ποιητή, καταλήγουμε στο θλιβερό συμπέρασμα ότι μια δολοφονία πόλις ζήτησε το θάνατο ενός διαπρεπούς ανθρώπου των γραμμάτων.

Στο πρόσωπο του 'Αλεξάνδρου Σούτσου, οι 'Αθηναίοι του 1844 καταδιώκον την ημέρα εκείνη το δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο στην εντονότερη του εκδήλωσι. Καταδιώκον το δριμύ και άσπαστο καυτήριο κάθε πολιτικής και κοινωνικής πληγής. Καταδιώκον τη Σάτιρα. Γιατί ο 'Αλέξανδρος Σούτσος είναι ο μεγαλύτερος σατιρικός ποιητής της εποχής του, εποχής βιαιών παθών...

Ιδού τι είχε συμβεί τις ημέρες εκείνες:

Στην 'Εθνοσυνέλευσι συζητούσαν το περιβόητο εκείνο ψήφισμα περί αυτοσχόνων και ετεροχόνων—οι αναγνώσται μας ξέρουν το ζήτημα από άλλη ιστορική σελίδα—ψήφισμα που είχε κάνει τότε θλιβερή εντύπωση, γιατί έσπασε την εθνική ενότητα. Διάφορα συμφέροντα εξημιώνοντο, εκτός όμως αυτού η επιθυμία των εφημερίδων εκλόγιζαν τη δημοτικότητα διαφόρων πολιτευμένων, και προσάπαν του Ρήγα Παλαμίδα, πρωταρχού του αντιεθνικού εκείνου ψηφίσματος και ύπουλου.

'Αλλ' ο Ρήγας Παλαμίδης ήταν σπονδαίος οήτωρ και επιδέξιος δημαγωγός. Στην 'Εθνοσυνέλευσι είχε αγορεύσει υπέρ του ψηφίσματος και σ' αυτόν αναφέρονται οι στίχοι του Γεωργίου Ζυλοκώστα:

Έκ βήματος σήμερον εγώ σπας οήτωρ

Κατά της 'Ελλάδος το δόλον κροτεί,

Φεδ, σήμερον κόνιν ήρώων πατεί,

Αγρών εμπαρμένων αίμακτα

(κήτωρ.

Αχάριστε, ποίος πρίν είχε πα-

(τείδα;

Δεν είχε πατρίδα και οίκον κανείς,

Οπόταν εν μέσφ δουλείας δεινής

Εφ'εργον πάντες σκληράν τυραν-

(νίδα.

Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος, περι-

σσότερο από κάθε άλλον, καταπολε-

μούσε προσωπικώς τον Παλαμίδα και όλη την Κυβέρνηση, που ήρ υιοθετείσει το άπαιστο ψήφισμα. Η Κυβέρνησις θέλησε τότε να καταπνίξη την εντύπωση και να κλείσει το στόμα του ποιητού. Μάλιστα και κυβερνητικοί (σε κάθε εποχή ύπηρξαν χαριέδες) έκαμαν τα φιλάδια του 'Αλεξ. Σούτσου, που περιείχαν σάτυρες και πολιτικά άρθρα.

Το παράδοξο είναι ότι ενώ η Κυβέρνησις εκείνη είχε προσέει στην 'Επανάστασι της 3ης Σεπτ. 1843, με σκοπό να υπερασπίσει τα λαϊκά έλευθερίες, ή ίδια μετεχειρίζετο τώρα κάθε βάρος μέσον να πνίξη κάθε φιλελεύθερη εκδήλωσι. Έκαιγε τα φυλλάδια του Σούτσου και τέλος εξερέθισε έναντιόν του την τυφλή όργη των άρχουσών της για να τον σκοτώσουν. Τούδς έλεγαν δηλαδή: «Νά, αυτό θέλει να ρίξει την Κυβέρνησι, και τότε σεις θα χάσετε το λουφέ σας...Τί τον φυλάτε!...»

Και οι μαγκουροφόροι της Κυβερνήσεως, παρασπόντες και ανόητο όχλο, χυθίραν να σκοτώσουν τον ποιητή της «Τουρκισμάχου» 'Ελλάδος. 'Αλλ' ως έσθοντες στα γεγονότα:

Το πρωί της 20ής Σεπτεμβρίου 1844, ο 'Αλέξανδρος Σούτσος, περνούσε κοντά από την Καπνικαρέα, κατεβαίνοντας προς την δν Αιόλου. Φαίνεται πως ήξεραν ότι θα περνούσε από εκεί και τον έρω στήσει καρτέρι. Όλος εκείνος ό όχλος όρμησε κατ' έπάνω του με άγριες φωνές να τον κομμάτισει, «όπό τά όμματα της άστυας—γούρμης ό ιστορικός— ή όποία είχε επίσσης κρηγυθεί υπέρ της άποπομπής των ετεροχόνων από τας δημοσίας θέσεις.»

Ο Σούτσος αναγκάστηκε να τρέξει για να σωθί, ενώ γύρω του έπεφταν χαλαζήδων τα λιθάρια.

Ο όδόςος ήταν τρομαχτικός:

—Σκοτώστε τον!... Σκοτώστε τον!...

—Θάνατος στον άτιμο!... Σάτομα!...

—Ποδχα, λαποδίτη!... Όξω!...

Εφ'όναζαν έτσι και χειρότερα όι δόκται της

Ποιητού... Καί ό Ποιητής τρέχοντας—όπως θα γείτο κατόπιν ό ίδιος—έσπινάτο ότι από αόνη και άλλοι μεγαλειεροι ήρώων της 'Αληίας

έπαθαν τά ίδια και χειρότερα.

Και σε στίχους του:

Μιά πέτρα εις την κνήμη

Άλλη μ' έδρε εις την πλάτη,

Εγώ δε εις τον πληρόν

Είπα μόνον διαδάτη:

Έπαρε αυτούς τούς λίθους

και δόσαν αποδάνω

βάλε τους όμοι με άλλους

εις τον τάφον μου επάνω.

Ευτυχώς ό διαβάτης εκείνος έκανε κάτι πρώτο κώτερο. Αρπάξε τον καταδιωκόμενο Ποιητή από το μαράτο και τον έσπρωξε στην ανοικτή πόρτα του σπιτιού του 'Ανέστη Χατζοπούλου.

Κουφτήτε εδώ, κύριε Σούτσε! του είπε ο σλαβονικός διαβάτης.

—Ελάτε επάνω! Επρόσθεσε ό ιδιοκτήτης του σπιτιού, άριστος πολιτής Χατζοπούλος (παππούς του τραγικού άρχισταρχήου Χατζοπούλου, που τουρκικίστηκε στα 1922 στο Γουδί).

Στο φιλόξενο εκείνο σπίτι βοήρες καταφύγιο ό καταδιωκόμενος Ποιητής και σώθηκε από τά καθάρματα. Ο 'Ανέστης Χατζοπούλος έκλεισε την πόρτα, την έμαντάλωσε, και άφησε έξω τον όχλο να σπλάζει. Μερικοί μανιώδεις γιατί τούς έξωρνε το θήραμα, έπερνούσαν τα παράθυρα του σπιτιού.

Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος ήταν αμόρφωτος. Οι άνθρωποι του πτωτού έδσαν τά τραύματά του, τον έπεριποιήθησαν και τον έφάρμακε ως στο βοάδι. Προστατευόμενος από το νυχτερινό σκοτάδι, ό Ποιητής μπόρεσε, τέλος, να βγί από το φιλόξενο εκείνο άσυλο και να σπάτι του.

Εν τούτοις, αν και ή κοινή γνώμη έιαθε με αγανάκτησι την άγνη εκείνη καταδίωξι του Ποιητού και το λιθοβολισμό του, ή Κυβέρνησις επεδίωξε και την έξορία του, και το κατόρθωσε. Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος, φεύγοντας από την 'Ελλάδα, έγραψε:

Έξω της 'Ελλάδος πάλιν

φέρει με πτερόν πλοιο,

φέρει με ζεφύρου αέρα

έξω των στενών όρων

μεταξύ άλλωπαίων.

Ιδού πάλιν εις θαλάσας

άρμενίζον ξένος, ξένος,

ιδού άπατρις και πλάνης

πρός το έξω τρέχον γένος

χωρίς πόδον και σκοπόν.

Η έξορία αυτή του Σούτσου

ΞΑΝΣΚΡΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Όταν ό 'Ιουάστις (ό Θεός) θέλησε στην αρχή της Δημιουργίας να πλάσσει και τη γυναίκα, παρατήρησε πως είχε εξαντλήσει όλα του τα υλικά στην κατασκευή του άνδρος και πως δεν άπόμεινε πια τίποτε.

Τότε λοιπόν πήρε τη στοιχειώδη της σελήνης, την ανατριχίλα της γλούς, τη λυγρότητα του καλαμού, το χνούδι των λουλουδιών, την ελαφρότητα των φύλων, το βλέμμα του έλαφιου και την έγχα-τωότητα της μέλισσας, δανείστηκε ακόμα τη φαιδρή ευθυμία της ή-λικας άχτίδας, τά άκρια της βροχής, την άσπασία των άνέμων, τη δειλία του λαγού, τη ματαιοδοξία του παγωνιού, την άαυλότητα του στήθους του παπαγάλου και την σκληρότητα του διαμαντιού.

Πήρε ακόμα και τη γλίσκα του μελιού, την άπονιά της τίγρης, την άναλαμπί της φωτιάς, τη φωνή του τρυγονιού, την εύλησία του κασσιού, την ύποκρισία του γερανού και τη φιλαρία της κίσσας.

Άφού τά μάζεψε όλα αυτά, τ' άνακάτωσε, έβλεψε τη γυναίκα και την έδωσε στον άνδρα, για να την έχει σύντροφο στη ζωή του.

Έστερα όμως από μία βδομάδα ό άνδρας παρουσιάστηκε στον 'Ιουάστι και του είπε:

—Κύριε, το πλάσμα που μουδώσες για σύντροφο, μου κάνει τη ζωή δυστυχισμένη. Μιλάρ άδιάστατα, με βασανίζει υπερβολικά, δεν με άφνει ποτέ στην ήσυχία μου. Μου άπασχολεί όλον τον καιρό, κλαίει με το παρκαμάρ και δεν καταγίνεται σούρα με τίποτα. Γι' αυτό λοιπόν την πήρα και σου την έφερα πίσω, επειδή δεν μπορώ να ζήσω μαζί της...

—Πολύ καλά, άφησε την, του άποκρίθηκε ό 'Ιουάστις.

Και κράτησε τη γυναίκα. Έστερα από μία βδομάδα ό άνδρας ξαναγύ-ρσε και του είπε ίκετευτικά:

—Κύριε, απ' την ημέρα που σου γύρισα πίσω από το πλάσμα, ή ζωή μου έγινε μονότονη και δυστυχισμένη. Δεν κάνω τίποτα άλλο, παρά να θυμίσω πως χόρευε και πως τραγουδούσε, πως με κίταψε με την άκρη των ματιών της, πως έ-παψε μαζί μου, πως με φίλούσε και πόσο μελω-δικά άνηχούσε το γέλιο της. Ήταν όμοια καθότις την έβλεπα και άταλή καθότις την άγγιζα. Σε πα-ρακαλώ πολύ, δώσε μου την πίσω...

—Πολύ καλά, πά' την, αφού τη θέλεις, του είπε ό 'Ιουάστις και του την έδωσε ξανά.

Έστερα από τρεις μέρες όμως, ό άνδρας πήγε πάλι στον 'Ιουάστι και του είπε:

—Δεν ξέρω τί συμβαίνει ανάμεσα σε μένα και σ' αυτή τη γυναίκα. Κατέληξα όμως στο συμπέ-ρασμα, ότι μου είναι περισσότερο ένοχλησι, παρά ευχαρίστησι. Σε παρακαλώ λοιπόν, να την πάρης πίσω, γιατί δεν την άνεχομαι πια.

Άλλά ό 'Ιουάστις θύμωσε αυτή τη φορά και του είπε:

—Πήγαινε απ' εδώ! Εγώ δεν έννοω να σκο-τώω περισσότερο μ' αυτή την υπόθεσι. Πά' την και προσπάθησε να τά καταφέρης όπως μπορείς.

Τότε ό άνδρας είπε:

—Μά δεν μπορώ να ζήσω μαζί της.

Και ό 'Ιουάστις του άπάντησε:

—Όποτε και χωρίς αυτήν μπορείς να ζήσης.

Και, γυρίζοντας τις πλάτες του, άρχισε να φροντίζει για τις άλ-λες του δουλείς, άφροντας τον άνδρα σκεπτικό και περίλυπο...

ταν ή τέταρτη, άλλ' όχι και ή τελευταία. Έξωρίστηκε και άλλη μία φορά και πήγε να ζήσει στο Παρίσι. Εκεί, στα 1862, έιασε την εκδήλωσι του Όθωνος και ξεκίνησε νάρθη στην 'Ελλάδα. Τό βαπόρι έπέρασε από τη Σμύρνη, εκεί όμως ό Ποιητής άρρώστηκε και πέθανε, τον 'Ιούνιο του 1863.

Στο 1877, ό 'Αχιλλεύς Παράσχος, γυρίζοντας από ταξίδι του στη Ρωσία, έπέρασε και από τη Σμύρνη, όπου άκουσε τούς όμογενείς να δηγούνται πως πέθανε, φτωχός και έρημος, ό Ποιητής της «Του-ρκισμάχου» 'Ελλάδος στο νοσοκομείο της Αγίας Φωτεινής. Συγκρανημέ-νος ό Παράσχος παρακάλεσε τά όστά του 'Αλεξάνδρου Σούτσου και τά μετέφερε στις 'Αθήνας, όπου έγιναν δεκτά με πολλές τιμές.

Στο μνημόσυνο που έγινε στας 'Αθήνας για την ψυχή του 'Αλε-ξάνδρου Σούτσου, ό 'Αχιλλεύς Παράσχος πούχε θψει κείνες τις ή-μέρες τόν πατέρα του, άπήγγειλε το έξης έλεγχο:

Ό φίλοι, του πατρός μου χθές εκάλυσαν το όμμα

Άκούη χθές έφίλησα του τάφου του το χώμα,

Κ' έπ' αι ιδέαι μου άρχαι, ως ή άρχα μορφή μου,

Και μάνη πάσα σκέψις μου, καθώς και ή στολή μου.

Και παρκαμάρ, για το Σούτσο:

Εν ώρα εμαι συγγενής του βάρδου

(του 'Αγώνος

Ός είναι και ή χελιδών μετά της άη-

(δόνος.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένα άγνωστο ανέκδοτο του Κονδυλάκη. Τό γκαρσόνι που τόν... έδαμάζε. Ο Κονδυλάκης συγκινείται. Μετά δεκα-πέντε ημέρες. Η λύσις του μυστηρίου. Ο Μπέριαν Σω για τις μύτες των 'Ελληνίδων.

Μιά φορά ό μακαρίτης Κονδυλάκης καθόταν σ' ένα συνοικιακό καφενείο των 'Αθηνών, πίνοντας τόν καφέ του. Όταν, φεύγοντας, θέλησε να πληρώσει τόν καφέ του, τό γκαρσόνι, παρ' όλη την έπισηνή του Κονδυλάκη, δεν ήθελε να πάρη χρηματα.

—Θά μου επιτρέψετε, είπε στο συγγραφέα του «Πατούχα», να σας κεράσω εγώ αυτόν τόν καφέ. Είμαι, ξέρετε, θαυμαστής σας. Δέν βλέπω την ώρα κάθε πρωί να πάρω τό «Εμπρόξ» για να σας διαβάσω.

—Σ' εύχαριστώ, παιδί μου, του άπάντησε ό Κονδυλάκης. Άλλά τό σωστό είναι να πάρης τη δεκάρα του καφέ, γιατί, επί τέλους, τό καφενείο δέν είναι δικό σου.

—Όχι! Όχι! φώναζε τό γκαρσόνι. Δεχτήτε τό κέρασμα ένός φτωχού. Θά ήταν μεγάλη για μένα ευτυχία, αν μπορούσα κάθε μέρα να σας βλέπω και να σας προσφέρω έναν καφέ!... Έκτός αν δέν με καταδέχαστε...

Η τελευταία φράσι του γκαρσονιού χτύπησε τόν Κονδυλάκη στο φιλότιμο.

Εύχαριστήσε λοιπόν τό φιλολογούν γκαρσόνι κ' έφυγε.

Η ευγένεια μάλιστα αυτή ένός φτωχού θαυμα-στού του, τόν συγκίνησε τόσο πολύ, και τόση συμ-πάθεια αισθάνθηκε προς τό γκαρσόνι, ώστε πήγαμε ταχυτά σ' αυτό τό καφενείο κ' έπαιρνε τόν καφέ του. Γι' α' ανταποδοή μάλιστα την ύποχρέωσι που του έκανε τό γκαρσόνι, του χάρισε τόν «Πα-τούχα» του κ' άλλα διάφορα βιβλία.

Θά είχαν περάσει παραπάνω από δύο μήνες από τό άνωτέρω επεισόδιο, όταν ένα πλοί που πήγε, κα-τά τη συνήθειά του, ό Κονδυλάκης στο καφενείο αυτό και διάταξε καφέ, αντί να τόν τόν φρέγ το γνω-στό του γκαρσόνι, τόν τόν έφερε ό ίδιος ό διευθυντής του καφενείου.

—Καλή μέρα, κύριε Κονδυλάκη, του είπε.

—Καλή μέρα, άπάντησε ό Κονδυλάκης. Κ' ά-μέσως ρώτησε: Δέν μου λέτε, σας παρακαλώ, τί έγινε σήμερα ό 'Αλέκος, τό γκαρσόνι;

—Έφυγε από την ύπηρεσία του καφενείου μου, κύριε Κονδυλάκη.

—Μπ! Και γιατί;

Ο ιδιοκτήτης του καφενείου στην άρχή έδωτα-ζε. Έξαινα όμως πήρε την άπόφασί του και είπε στον Κονδυλάκη:

—Με όλο το παρτόν, κυριε Κονδυλάκη, αλλά ήθελα να σας ρωτήσω: Είναι αλήθεια πως χροσά-τε του 'Αλέκου δεκαπέντε δραχμές από καφέδες; Γιατί ξέρετε; Δύο μήνες τώρα που έρχεστε στο καφενείο, μου έλεγαν πως δέν πληρώνετε τόν καφέ σας, γιατί δέν έχετε και πως θά τά πληρώσετε δια-μασί.

Λοιπόν, σας παρακαλώ, μ' όλο τό θάρρος, για μου πείτε τί συμ-βαίνει, για να κανονίσω μαζί του τό λογαριασμό.

Ο Κονδυλάκης κατάλαβε τί είχε συμβεί. Χαμογέλασε και βε-βαιώσε τόν καφετζή πως χροστούσε πραγματι δεκαπέντε δραχμές από καφέδες, τούς πληρώσε κ' έφυγε, αφού έζήτησε συγγνώμη για την...καθυστερήσι.

Όταν κατόπιν συνάντησε τόν καφέ του, τούς διηγήθηκε τό ει-θιμο αυτό παθήμα του και προσέθεσε:

—Μιά φορά βρέθηκε ένας άνθρωπος να μου κάνει ένα όφο, μά κ' αυτό στο τέλος άποδείχτηκε ότι... τό χροστούσα!...

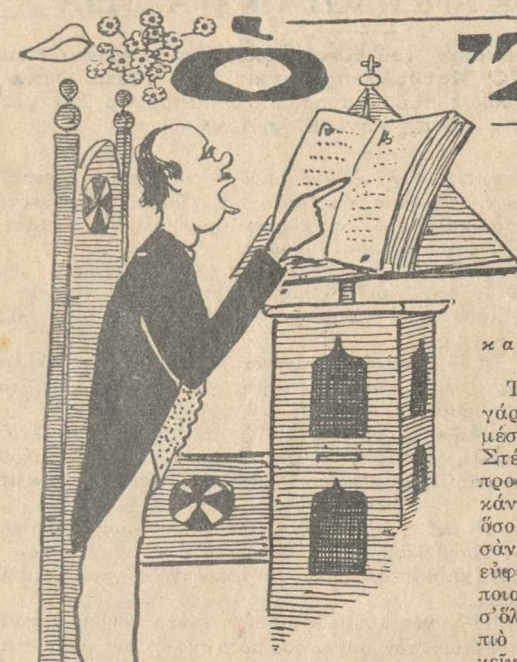
Τό επεισόδιο αυτό τό διηγείτο, όλίγον πριν πεθάνει, ό μακαρίτης Κονδυλάκης, στο 'Ηράκλειο, στον φίλο του κ. Σ. Φ., στον έποιο προ-σέθεσε στο τέλος:

—Από τότε, έσπεύθηκα κατά τόν δόμον, κ' απ'ότιον άκόμα τών ευχρηστίων έπιστολών και τών συγκαλητηρίων δειλτορίων, γιατί τίς πό πολλές φορές... πληρώνω κατ'εί τα γραμματόσημα!...

Σε κάποιο Παρισίανό σαλόνι ρώτησαν πρό όλίγον καιρού τόν Μπέριαν Σω:

—Είπε αλήθεια, κυριε Μπέριαν Σω, ότι ή 'Αθηναίς έχουν όλες

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

Αυτή η ημέρα,
ήν έποίησεν ο Κύ-
ριος,
αγαλλίασα α ο
(μεθασα,
καί εύφρανθώσόμεν
(έν αυτή...

Τό έλεγε και τό έγα-
γάριζε τό τροπάρι αυτό
μέσα στό λαγγά του ο
Στέργιος ο Γουλόζος,
προσπαθώντας να τό γλυ-
κάνη και να τό τραχήση,
όσο πιο πολύ μπορούσε,
σαν να παρέτεινε κάποιας
εύφροσύνης ήδονή, κά-
ποιας γεύσεως απόλαυσις,
ο'όλους τούς πιστούς, που
πιο αισθητή γινότανε, έ-
κείνης τής ημέρας...

Πάσχα, Λαμπρή, 'Ανά-
στασις Θεού!

'Ανοιξες, αινά, κολουρες που μοσχομουρίζουν, α-
νάμια που οδοκακινίζουν στη σούβλα τους, στάζοντας
απάνω στη φωτιά και φναδίδοντας την κίεση την θεά-
ροστη. Μαγειρίτσες που χοχλιά-
ζουνε, μοσχοβολίες άνθου, τό απο-
λαυστικό σπαλάκισμα του αυγο-
κόμματος, τά σηκωτάκια που α-
γοήνουνται, πατημένα στ' άλλοι
και στο πατέρι, άπάνω στην αν-
θρακιά, που άνασταίνουν όχι μο-
ναχα τούς θεούς, αλλά και πεθα-
μένους...

'Ετσι έννοείται ή γιορτή!
'Ετσι αισθάνεται ο Χριστιανός 'Ανάστασι...
'Ετσι έμποτιζεται από τό μεγάλο τό μυστήριο μιας
θυσίας υπεράτης.

...Αγαλλιάσόμεθα λοιπόν
και εύφρανθώμεν έν αυτή.

Τό λέει, βλέπετε, και ή έκκλησία και τό ψέλνει
υ'όλη του τη δύναμι ο Στέργιος ο Γουλόζος, ο ά-
ριστος ψάλτης του γασού.

Αλλά και άν όλοι έμπληστούν αγαλλιάσεως και
μεζέδων της Λαμπρής, πώς να εύφρανθή και τού-
τος ο φτωχός, και πώς να μετάσχη της θείας 'Α-
ναστάσεως, αφού ή Στέργενα, ή γυναίκα του, δεν
γνώριζε να φτιάχνη μαγειρίτσα...

Καλή γυναίκα, πιστή, σεμνή και δουλεντά-
ρα. Από τις γαριγές έσηκωνότανε κ' έννοιαζε τό σπίτι. Νάμζε
και τις πάλαι με τεντερέδες, στίμνες, βοφρτσες και σαρώματα,
καπάκια και καζάνια, πετσέτες κ' άλλουσιδες, νερά και μαυροπήρου-
να, στρώματα και στρώσιδια, και τελεμένη τό βράδυ πήγαινε κ' έπε-
ριε κοντά στον άντρα της, γε-
νόταν μια κουλούρα, σαν γατί-
τσα, και ζητούσε θέρη και ξε-
κούρασι στον ίσκιω και στην άγ-
καλιά του...

'Η 'Ανάστασις' έβγήκε έν δόξη
και πομπή.

'Ολα καλά και άγια, μά τί τά
ήθελε αυτός, μά κ' ή Στέργενα
δεν ήξερε να μαγειρέψη... 'Η-
ξερε ή γυναίκα, —όχι πώς δεν
ήξερε—, μά τά δικά της φαγη-
τά, που ο Γουλόζος δεν τά
τρώει... Νά τά φάη; Ούτε για
κατάπλασμα δεν τά ήθελε...
Κοπανισμένο στάρι, σαν μπο-
λουγούρι, με λίπος χοιρινό, κρέ-
ας βοαστό με ξηρά δαμάσκηνα,
ότι συνήθιζονε δηλαδή στον
Πόντο και δεν τό συνήθιζον
στην 'Ελλάδα την Παλιά. Για-
τί ή Σμαραγδή ήταν απ' τον
Πόντο, κ' ο Στέργιος τη γνώ-
ρισε όταν ήταν υπάλληλος του
'Εποικισμού στη Μακεδονία —ά-
νάθεμα σε 'Ιασονίδη που του
την προέβλεψε!— και τώρα
που διελεύθη ο 'Εποικισμός, έμει-

νε κ' αυτός ψάλτης έκει, στής Σμαραγδής τό χοριό,
και ψέλνει και δοξάζει, αλλά μόνον για τούς άλλους,
δυστυχώς...

Δείτε πόμα,
πίωμεν κανόν!...

Πώς να πη όμως και πώς να καταπαή, έστω και με
γούλια, χωρίς μεζέ, πώς να ρουφήξη ήδονικά και ξεδιψαστικά τό
πρώτο τό ποτήρι, από κοκκινέλι με τό πρώτο μπουζούκι της μαγει-
ρίτσας, εύχομενος βαθειά από την ψυχή του κ' από της κοιλιάς του τό
κατάβυσσο:

—Χριστός 'Ανέστη, Σμαραγδή!

Πώς να πη τό καρσι και πώς να εύχηθή, με δροσισμένο τό λε-
ρόγγι, που ή Σμαραγδή του έφτιασε
τις σκοταριές νερόβραστες με μαι-
ντανό!...

—Μωρέ 'Ελληνες είστε σεις οι Πόν-
τιοι; φωνάζει ο δύστιχος.

—'Ελληνες, κ' 'Ελληνες πρώτης
τάξεως, αποκρίνεται ή γυναίκα του.
—Τότε πώς δεν έξερετε να φτιάχνετε
τό Πάσχα μαγειρίτσα!...

Και πήρε άλλες σκοταριές ο Στέρ-
γιος, έντόσθια, γλυκάδια, κ.τ.λ. κτ!...

Αυτά σκεφτόταν τώρα στην έκκλη-
σία ποιήνελνε, κρα-
τώντας ίσιο με τό
δάχτυλό του, τις Κα-
ταδασίες, τις προ-
φητείες και τούς
χαρούσιμους ψαλ-
μούς:

Ποιούσι και πένη-
(τες,
μετ' άλλων χορωόσατε
ηστειύσαντες και μη ηστειύσαντες
εύφρανθήτε σήμεραν.

'Η τράπεζα γεμει,
ο μόχος πολύς,
μηδεις εξέλθει πεινών!...

Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

Τά ειχεν άγοράσει όλα, είπαμε ο Στέργιος, αρ-
κούνια, νεφρούς, γλυκάδια, άντερα, φρέσκα κοπι-
δάκια, λεμόνια, αινά, όλα έν τάξει. 'Οτι εινε άνή-
τη και χρωόζεται να γίνη τελεία μια μαγειρίτσα.
Και είπε της Σμαραγδής:

—Θά τά γυρίσης πρώτα τά άντερα και θα τά
πλύνεις με λεμόνι, όσπου ν' άσπυρουν και να γίνον
κρα, και θα τά θέσης με τό άντερο, σαν να ήτανε μπουζούκι!...

—Θέλει να τίς πη, να τό φωνάζει, να μαζέψη, άν
ήταν δυνατόν, όλη τη βουή του κόσμου και της λιτα-
νίας, να τη συμπικνόσση σε μια μοναχή κρανή, που
ν' άκουσθι έως άπάνω, στον ούρανό, άν ήταν δυνατόν.

—Πόρσε με δεν βάλεις στη μαγειρίτσα άνθο!...

Πείραζε στη γειτόνισσα κ' άγόρασε καπνός.

Αλλά πώς να τό κατώθωνε αυτό; 'Η Σμαραγδή
—κ' μωρέ 'Ιασονίδη!— ήταν ηλιά, και αυτός ήταν
παρεμμένος να ψάλλη με κανονισμένη θέσι και βήμα
σμενιστό στην πομπή.

Τι να κάνει... Τι να κάνει; Μά ο Γουλόζος θα τό βρē και θα αϊ-
σανθή κ' αυτός Λαμπρή, όπως τη θέλει.

Καθώς έφτασε λοιπόν κάτω από τό παράθυρο, χωρίς να διακώνη
άποψη την ψαλιμωδία, γύρισε άπάνω κατά τη γυναίκα του και της
είπε ψάλλοντας δυνατώτερα:

—...και σπαινήθησαν τά θεμέλια της γής! Σμαραγδή, με τρία
μάτια ένθρόνισέ!...

Και ή πομπή εξακολούθησε μεγαλοπρεπώς τό δρόμο της...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Αντε, συνήθως, πώς ή γυναίκες δεν έχουν φιλενάδες. Αυτό ση-
μεινει απολύτως πώς εινε εξιτηνότερες από μās! (Ντυβερονά)

—Όταν έχομε λάβει μια σοβάρια απόφασι, οι τελευταίοι στους
αίσιους τη λέμε, εινε οι καλύτεροι φίλοι μας... από τό φρόδο μήτος
μās ζωνον κ' άλλόσιμες γνώμη.

(Α. Γρανό)

—Για τούς ανθρώπους που δεν
έχουν τά μέσα να τό ανταποδώ-
σουν, ένα άσσο δεν άξίζει παρά
μύον άν...

...κωτίζει αρισιά.
(Αλ. Δομηάς, τίλε)

—Υπόκειται κανείς πολλά για
ν' άπορήγη να κάνει και τά λίγα
που τό ζητούν. (Βοδενάργκ)

—Υαχαζον άνθρωποι που δεν
συνταρούν τό ότι δεν έχες την ά-
νταγή τους. (Σ. Λε Φεβινάιν)

—Πήγαινε γρήγορα να πής της Σμα-
ραγδής...

—Ω διάβολε!

—Μηδεις εξέλθει πεινών!...

—Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

—Χριστός 'Ανέστη, Σμαραγδή!

—Πώς να πη τό καρσι και πώς να εύχηθή, με δροσισμένο τό λε-
ρόγγι, που ή Σμαραγδή του έφτιασε
τις σκοταριές νερόβραστες με μαι-
ντανό!...

—Μωρέ 'Ελληνες είστε σεις οι Πόν-
τιοι; φωνάζει ο δύστιχος.

—'Ελληνες, κ' 'Ελληνες πρώτης
τάξεως, αποκρίνεται ή γυναίκα του.

—Τότε πώς δεν έξερετε να φτιάχνετε
τό Πάσχα μαγειρίτσα!...

Και πήρε άλλες σκοταριές ο Στέρ-
γιος, έντόσθια, γλυκάδια, κ.τ.λ. κτ!...

Αυτά σκεφτόταν τώρα στην έκκλη-
σία ποιήνελνε, κρα-
τώντας ίσιο με τό
δάχτυλό του, τις Κα-
ταδασίες, τις προ-
φητείες και τούς
χαρούσιμους ψαλ-
μούς:

Ποιούσι και πένη-
(τες,
μετ' άλλων χορωόσατε
ηστειύσαντες και μη ηστειύσαντες
εύφρανθήτε σήμεραν.

'Η τράπεζα γεμει,
ο μόχος πολύς,
μηδεις εξέλθει πεινών!...

Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

Τά ειχεν άγοράσει όλα, είπαμε ο Στέργιος, αρ-
κούνια, νεφρούς, γλυκάδια, άντερα, φρέσκα κοπι-
δάκια, λεμόνια, αινά, όλα έν τάξει. 'Οτι εινε άνή-
τη και χρωόζεται να γίνη τελεία μια μαγειρίτσα.
Και είπε της Σμαραγδής:

—Θά τά γυρίσης πρώτα τά άντερα και θα τά
πλύνεις με λεμόνι, όσπου ν' άσπυρουν και να γίνον
κρα, και θα τά θέσης με τό άντερο, σαν να ήτανε μπουζούκι!...

—Θέλει να τίς πη, να τό φωνάζει, να μαζέψη, άν
ήταν δυνατόν, όλη τη βουή του κόσμου και της λιτα-
νίας, να τη συμπικνόσση σε μια μοναχή κρανή, που
ν' άκουσθι έως άπάνω, στον ούρανό, άν ήταν δυνατόν.

—Πόρσε με δεν βάλεις στη μαγειρίτσα άνθο!...

Πείραζε στη γειτόνισσα κ' άγόρασε καπνός.

Αλλά πώς να τό κατώθωνε αυτό; 'Η Σμαραγδή
—κ' μωρέ 'Ιασονίδη!— ήταν ηλιά, και αυτός ήταν
παρεμμένος να ψάλλη με κανονισμένη θέσι και βήμα
σμενιστό στην πομπή.

Τι να κάνει... Τι να κάνει; Μά ο Γουλόζος θα τό βρē και θα αϊ-
σανθή κ' αυτός Λαμπρή, όπως τη θέλει.

Καθώς έφτασε λοιπόν κάτω από τό παράθυρο, χωρίς να διακώνη
άποψη την ψαλιμωδία, γύρισε άπάνω κατά τη γυναίκα του και της
είπε ψάλλοντας δυνατώτερα:

—...και σπαινήθησαν τά θεμέλια της γής! Σμαραγδή, με τρία
μάτια ένθρόνισέ!...

Και ή πομπή εξακολούθησε μεγαλοπρεπώς τό δρόμο της...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Αντε, συνήθως, πώς ή γυναίκες δεν έχουν φιλενάδες. Αυτό ση-
μεινει απολύτως πώς εινε εξιτηνότερες από μās! (Ντυβερονά)

—Όταν έχομε λάβει μια σοβάρια απόφασι, οι τελευταίοι στους
αίσιους τη λέμε, εινε οι καλύτεροι φίλοι μας... από τό φρόδο μήτος
μās ζωνον κ' άλλόσιμες γνώμη.

(Α. Γρανό)

—Για τούς ανθρώπους που δεν
έχουν τά μέσα να τό ανταποδώ-
σουν, ένα άσσο δεν άξίζει παρά
μύον άν...

...κωτίζει αρισιά.
(Αλ. Δομηάς, τίλε)

—Υπόκειται κανείς πολλά για
ν' άπορήγη να κάνει και τά λίγα
που τό ζητούν. (Βοδενάργκ)

—Υαχαζον άνθρωποι που δεν
συνταρούν τό ότι δεν έχες την ά-
νταγή τους. (Σ. Λε Φεβινάιν)

—Πήγαινε γρήγορα να πής της Σμα-
ραγδής...

—Ω διάβολε!

—Μηδεις εξέλθει πεινών!...

—Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

—Χριστός 'Ανέστη, Σμαραγδή!

—Πώς να πη τό καρσι και πώς να εύχηθή, με δροσισμένο τό λε-
ρόγγι, που ή Σμαραγδή του έφτιασε
τις σκοταριές νερόβραστες με μαι-
ντανό!...

—Μωρέ 'Ελληνες είστε σεις οι Πόν-
τιοι; φωνάζει ο δύστιχος.

—'Ελληνες, κ' 'Ελληνες πρώτης
τάξεως, αποκρίνεται ή γυναίκα του.

—Τότε πώς δεν έξερετε να φτιάχνετε
τό Πάσχα μαγειρίτσα!...

Και πήρε άλλες σκοταριές ο Στέρ-
γιος, έντόσθια, γλυκάδια, κ.τ.λ. κτ!...

Αυτά σκεφτόταν τώρα στην έκκλη-
σία ποιήνελνε, κρα-
τώντας ίσιο με τό
δάχτυλό του, τις Κα-
ταδασίες, τις προ-
φητείες και τούς
χαρούσιμους ψαλ-
μούς:

Ποιούσι και πένη-
(τες,
μετ' άλλων χορωόσατε
ηστειύσαντες και μη ηστειύσαντες
εύφρανθήτε σήμεραν.

'Η τράπεζα γεμει,
ο μόχος πολύς,
μηδεις εξέλθει πεινών!...

Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

Τά ειχεν άγοράσει όλα, είπαμε ο Στέργιος, αρ-
κούνια, νεφρούς, γλυκάδια, άντερα, φρέσκα κοπι-
δάκια, λεμόνια, αινά, όλα έν τάξει. 'Οτι εινε άνή-
τη και χρωόζεται να γίνη τελεία μια μαγειρίτσα.
Και είπε της Σμαραγδής:

—Θά τά γυρίσης πρώτα τά άντερα και θα τά
πλύνεις με λεμόνι, όσπου ν' άσπυρουν και να γίνον
κρα, και θα τά θέσης με τό άντερο, σαν να ήτανε μπουζούκι!...

—Θέλει να τίς πη, να τό φωνάζει, να μαζέψη, άν
ήταν δυνατόν, όλη τη βουή του κόσμου και της λιτα-
νίας, να τη συμπικνόσση σε μια μοναχή κρανή, που
ν' άκουσθι έως άπάνω, στον ούρανό, άν ήταν δυνατόν.

—Πόρσε με δεν βάλεις στη μαγειρίτσα άνθο!...

Πείραζε στη γειτόνισσα κ' άγόρασε καπνός.

Αλλά πώς να τό κατώθωνε αυτό; 'Η Σμαραγδή
—κ' μωρέ 'Ιασονίδη!— ήταν ηλιά, και αυτός ήταν
παρεμμένος να ψάλλη με κανονισμένη θέσι και βήμα
σμενιστό στην πομπή.

Τι να κάνει... Τι να κάνει; Μά ο Γουλόζος θα τό βρē και θα αϊ-
σανθή κ' αυτός Λαμπρή, όπως τη θέλει.

Καθώς έφτασε λοιπόν κάτω από τό παράθυρο, χωρίς να διακώνη
άποψη την ψαλιμωδία, γύρισε άπάνω κατά τη γυναίκα του και της
είπε ψάλλοντας δυνατώτερα:

—...και σπαινήθησαν τά θεμέλια της γής! Σμαραγδή, με τρία
μάτια ένθρόνισέ!...

Και ή πομπή εξακολούθησε μεγαλοπρεπώς τό δρόμο της...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Αντε, συνήθως, πώς ή γυναίκες δεν έχουν φιλενάδες. Αυτό ση-
μεινει απολύτως πώς εινε εξιτηνότερες από μās! (Ντυβερονά)

—Όταν έχομε λάβει μια σοβάρια απόφασι, οι τελευταίοι στους
αίσιους τη λέμε, εινε οι καλύτεροι φίλοι μας... από τό φρόδο μήτος
μās ζωνον κ' άλλόσιμες γνώμη.

(Α. Γρανό)

—Για τούς ανθρώπους που δεν
έχουν τά μέσα να τό ανταποδώ-
σουν, ένα άσσο δεν άξίζει παρά
μύον άν...

...κωτίζει αρισιά.
(Αλ. Δομηάς, τίλε)

—Υπόκειται κανείς πολλά για
ν' άπορήγη να κάνει και τά λίγα
που τό ζητούν. (Βοδενάργκ)

—Υαχαζον άνθρωποι που δεν
συνταρούν τό ότι δεν έχες την ά-
νταγή τους. (Σ. Λε Φεβινάιν)

—Πήγαινε γρήγορα να πής της Σμα-
ραγδής...

—Ω διάβολε!

—Μηδεις εξέλθει πεινών!...

—Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

—Χριστός 'Ανέστη, Σμαραγδή!

—Πώς να πη τό καρσι και πώς να εύχηθή, με δροσισμένο τό λε-
ρόγγι, που ή Σμαραγδή του έφτιασε
τις σκοταριές νερόβραστες με μαι-
ντανό!...

—Μωρέ 'Ελληνες είστε σεις οι Πόν-
τιοι; φωνάζει ο δύστιχος.

—'Ελληνες, κ' 'Ελληνες πρώτης
τάξεως, αποκρίνεται ή γυναίκα του.

—Τότε πώς δεν έξερετε να φτιάχνετε
τό Πάσχα μαγειρίτσα!...

Και πήρε άλλες σκοταριές ο Στέρ-
γιος, έντόσθια, γλυκάδια, κ.τ.λ. κτ!...

Αυτά σκεφτόταν τώρα στην έκκλη-
σία ποιήνελνε, κρα-
τώντας ίσιο με τό
δάχτυλό του, τις Κα-
ταδασίες, τις προ-
φητείες και τούς
χαρούσιμους ψαλ-
μούς:

Ποιούσι και πένη-
(τες,
μετ' άλλων χορωόσατε
ηστειύσαντες και μη ηστειύσαντες
εύφρανθήτε σήμεραν.

'Η τράπεζα γεμει,
ο μόχος πολύς,
μηδεις εξέλθει πεινών!...

Πάντες απολαύσατε του συμποσίου!...

Τά ειχεν άγοράσει όλα, είπαμε ο Στέργιος, αρ-
κούνια, νεφρούς, γλυκάδια, άντερα, φρέσκα κοπι-
δάκια, λεμόνια, αινά, όλα έν τάξει. 'Οτι εινε άνή-
τη και χρωόζεται να γίνη τελεία μια μαγειρίτσα.
Και είπε της Σμαραγδής:

—Θά τά γυρίσης πρώτα τά άντερα και θα τά
πλύνεις με λεμόνι, όσπου ν' άσπυρουν και να γίνον
κρα, και θα τά θέσης με τό άντερο, σαν να ήτανε μπουζούκι!...

—Θέλει να τίς πη, να τό φωνάζει, να μαζέψη, άν
ήταν δυνατόν, όλη τη βουή του κόσμου και της λιτα-
νίας, να τη συμπικνόσση σε μια μοναχή κρανή, που
ν' άκουσθι έως άπάνω, στον ούρανό, άν ήταν δυνατόν.

—Πόρσε με δεν βάλεις στη μαγειρίτσα άνθο!...

Πείραζε στη γειτόνισσα κ' άγόρασε καπνός.

Αλλά πώς να τό κατώθωνε αυτό; 'Η Σμαραγδή
—κ' μωρέ 'Ιασονίδη!— ήταν ηλιά, και αυτός ήταν
παρεμμένος να ψάλλη με κανονισμένη θέσι και βήμα
σμενιστό στην πομπή.

Τι να κάνει... Τι να κάνει; Μά ο Γουλόζος θα τό βρē και θα αϊ-
σανθή κ' αυτός Λαμπρή, όπως τη θέλει.

Καθώς έφτασε λοιπόν κάτω από τό παράθυρο, χωρίς να διακώνη
άποψη την ψαλιμωδία, γύρισε άπάνω κατά τη γυναίκα του και της
είπε ψάλλοντας δυνατώτερα:

—...και σπαινήθησαν τά θεμέλια της γής! Σμαραγδή, με τρία
μάτια ένθρόνισέ!...

Και ή πομπή εξακολούθησε μεγαλοπρεπώς τό δρόμο της...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Αντε, συνήθως, πώς ή γυναίκες δεν έχουν φιλενάδες. Αυτό ση-
μεινει απολύτως πώς εινε εξιτηνότερες από μās! (Ντυβερονά)

—Όταν έχομε λάβει μια σοβάρια απόφασι, οι τελευταίοι στους
αίσιους τη λέμε, εινε οι καλύτεροι φίλοι μας... από τό φρόδο μήτος
μās ζωνον κ' άλλόσιμες γνώμη.

(Α. Γρανό)

—Για τούς ανθρώπους που δεν
έχουν τά μέσα να τό ανταποδώ-
σουν, ένα άσσο δεν άξίζει παρά
μύον άν...

...κωτίζει αρισιά.
(Αλ. Δομηάς, τίλε)

—Υπόκειται κανείς πολλά για
ν' άπορήγη να κάνει και τά λίγα
που τό ζητούν. (Βοδενάργκ)

—Υαχαζον άνθρωποι που δεν
συνταρούν τό ότι δεν έχες την ά-
νταγή τους. (Σ. Λε Φεβινάιν)

—Πήγαινε γρήγορα να πής της Σμα-
ραγδής...

—Ω διάβολε!

—Μηδεις εξέλθει πεινών!...

—Π

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο 'Ιωάννης 'Αρκερ, ή γυναίκα του ή Μίνα, ή κόρη τους 'Αγνή, 18 ετών, ή μικρή φίλη της, ή Λευκή Βάν 'Ελισγγ, ή γοργή του σφοδρό καθήκοντος 'Εδουάρδου, τον πύργο του Καπετάν Βρυκολακά, που υπήρξε άλλοτε ή φυλακή του τέρατος αυτού. Κάνουν τό ταξίδι αυτό για να ξαναβρουν τή παλιά τους, για να θαυμάσουν την άγρια φύση των Καρπαθίων και να δουν τί γίνεται με την 'Εξορία του Καπετάν Βρυκολακά, πρό είκοσιετίας. Η 'Αγνή κ' ή Λευκή δεν έχουν ιδέα για την παλιά τρομερή περιπέτεια του 'Αρκερ και την ύπαρξη του Δράκουλα. Σ' ένα έξοχικό σπίτι στα Καρπάθια, που οι ταξιδιώτες μένουν για μία νύχτα, μία παράξενη γοργή ως έκτο χρόνιον, συμβαίνει τον 'Αρκερ να γυρίση πίσω. Ο Βρυκολακάς, του λέει, δεν ξενιτεύθηκε. Ζει ακόμα στον πύργο του πίνοντας αίμα...

(Απ' το 'Ημερολόγιο του 'Ιωάννη 'Αρκερ. Συνέχεια)

Η γοργή έκανε βύσσα στο σταυρό της κι έβριζε τρέχοντας... Τί παράξενη γοργή, Θεέ μου!... Τί προληπτικός κόσμος!... Έχουν πάρει τόσο τρέμο, όπως βλέπουν ακόμα μπροστά τους τόν βρυκολακά... Αυτό όμως δεν θα πη πως πρέπει ν' αλλάξω κατεύθυνση. Ω, όχι, όχι. Θα πάμε στον πύργο. Δεν είμαι μικρό παιδί να τρομάξω...

Η αλήθεια είναι ωστόσο, πως τά λόγια της γοργής ξύτησαν μέσα μου τή περασμένη. Άκούω, πέρα μακριά, τόν ήχο να ούρλιαζον μέσα στα φαράγγια. Τί μου θυμίζουν τή ούρλιαχτά αυτά!...

Αλλά, Θεέ μου, Έπαιρνε Θεέ, τί είν' αυτό π' άκουσα; Ποιος φώναζε μέσα στη μαύρη νύχτα; Τρελάθηκα. Λούτον; Η φωνή ήρθε απ' τόν δωμάτιο της Λευκής 'Ελισγγ. Η 'Αγνή κοιμάται μαζί της. Πρέπει να πάω να δω... Νά, νά, κάποιος σκούζει, κάποιος βογγάει... Κύριε, Κύριε, σάως την ψυχή των δούλων σου!...

(Απ' το 'Ημερολόγιο του 'Ιωάννη 'Αρκερ)

Περασμένα μεσάνυχτα. Έτρεξα, όπως ήμουν με τή νυχτιά μου, έξω απ' τόν δωμάτιο μου. Εύτυχώς ή Μίνα δεν άκουσε τίποτε. Κοιμάται τόσο ήσυχα! Αυτό είν' ευχάριστο. Δεν πρέπει να προμάξω ή καλή μου Μίνα. Τόν τελευταίο καιρό ήταν πολύ αδύνατη. Γι' αυτό άκριβώς έπαυσα και τή ταξίδι αυτό. Είμαι βέβαιος πως ό άγέρας των Καρπαθίων θα τής κάνει καλό...

Σιγά-σιγά για να μην την ξυπνήσω, έκλεισα πίσω μου τήν πόρτα και τράβηξα γρήγορα για τόν δωμάτιο των κοριτσιών. Πριν από μένα, στήθηκαν για μία στιγμή μπρός στην πόρτα κι' άφουγκράστηκαν. Ναι, κάτι συνέβαινε... Η 'Αγνή τραβήξε κάτι έντρομη κι' ή Λευκή βογγούσε σαν να την κρατούσαν απ' τόν λαιμό.

Άνοιξα τήν πόρτα και μπήκα άμέσως στο δωμάτιό τους.

Βρίκα τις δύο κοπέλλες άνάστατες. Ένας μεγάλος μαύρος γάτος είχε τριγυρίσει στην κάμαρά τους. Τά μάτια των λαιμάνε σαν άναμμένα κάρβουνα.

Είχε ανέβει στο κρεβάτι της Λευκής 'Ελισγγ και τήν κίτταζε κατάντα.

Αυτή τή στιγμή ξύτησε ή 'Αγνή. Έννοιωσε μέσα στον ύπνο της μία αλλόκοτη άγρονα. Μόλις άνοιξε τά μάτια της, αντίκρισε τή μάτια τού γάτου και τρέμισε. Σπυγχρόνος ξεφώνησε τρομαγμένη κι' ή Λευκή.

Ο γάτος άφισε ένα άγριο ναυόσημα και πήδησε στο πάτωμα. Μά δεν είχε διάθεση να φύγει.

Τά κορίτσια φοβήθηκαν περισσότερο και ξαναόρσαν να φωνάξουν. Τις φωνές τους άκούσε άκουσα ακριβώς κι' έτρεξα...

Ο γάτος κατάντα πως κάποιος πλησιάζει και μόλις έδωλε τόν χέρι μου στο πόμολο της πόρτας, πήδησε στο τζάκι κι' έγινε άφαντος. Μόλις πρόφτασα να τόν δω.

Ήταν τεράστιος και κατάντατος. Θάνα άσφαλός τού σπαιού που μένωμε ή θάχρη φύγει από κανένα έξοχικό σπίτι και θάχρη άγορεύει...

Πάλι καλά, που δεν έκανε κακό στα κορίτσια. Είν' έσπινδονα τά ζώα αυτά όταν άγριέφουν...

Καθιστάς τις δύο νέες, άναγκα μία λάμπα και πλησίασα στο τζάκι. Παράξενη πράγμα... Ο γάτος είχε γίνει άφαντος!... Πώς

Μία γυναίκα ήταν γονατιστή μπρός σ' έναν τάφο, με μία λαμπάδα στο χέρι...

μπόρεσε ν' άνέβη στην καπνοδόχο και να φτάση άραγε στα κεραμίδια; Θάνα ίσως συντηρημένος ν' άνεβοκατεβαίνε απ' τόν μέρος αυτό. Άλλη εξήγηση δεν υπάρχει.

Κάθισα άρκετά με τις δεσποινίδες για να τις ήσυχάσω έντελει. Άρχισα μάλιστα να τόνς διηγούμε εθιμικές ιστορίες, αν και δεν ήτο καθόλου κέρδι. Έξαφνα, άκούσαμε σέ λίγο και πάλι τόν ναύσημα τού γάτου, ψηλά στα κεραμίδια...

Τι δεσποινίδες τρέμασαν. Μά κι' έμένα μου βάρνε ή καρδιά, γιατί σπυγχρόνος άκούστηκαν μακριά οι λίκνοι να ούρλιαζον...

Έμεινα στό δωμάτιο των κοριτσιών ως τήν ώρα που γλιστρύραζε. Όταν είδαν τόν πύργο θαμπούλανο φως τής αλήης, ήρψαν κάπως κι' άποφάσαν να συνεχίσουν τόν ύπνο τους...

Γύρισα στό δωμάτιό μου. Η Μίνα κοιμάται. Μά όχι ήσυχα. Ο ύπνος της είναι ταραγμένος. Κάτι ψιθυρίζει κάθε τόσο. Κι' ή φωνή της είναι παράξενη, σαν να μην είναι δική της, σαν να μιλά κάποιος άλλος με τόν στόμα της...

Θεέ μου, είμαι πολύ λυπημένος. Μετάνιωσα ποιήσα δά πάω. Αν ή Μίνα συμφωνήσει, θα γυρίσουμε πίσω...

Οι φίλοι μας πού έφρον τήν ιστορία τού Δράκουλα, θα γελούν μαζί μας, μά τί σημαίνει; Αν δεν ξη ό βρυκολακάς, ξη ή άναμνηση του, ή τρομερή, κι' αυτό φτάνει. Είτιχώς πού τά κορίτσια δεν έξουν τίποτε. Θα πέθαναν απ' τόν τρόμο τους.

Θυμωχαράζει... Η αλήθεια είναι σπνερασμένη και θλιβερή. Οι λόκα θη ούρλιαζον πελά. Τά πουλάκια ποικύλίζουν στά δέντρα... Κι' όμως δεν ήε διάθεσι για ύπνο. Μεταγχολλίες σπψεις γυρίζουν στό μυαλό μου. Θυμάμαι... Θυμάμαι κι' ή καρδιά μου βογγάει... Νόμιζα πως είχα γλυτώσει απ' τόν τρόμο τού τέρατος εκείνου, τώρα πως είχα λυτρωθεί απ' τήν άσπια ένάμνησί του. Μά να πού τρέμο σαν μικρό παιδί...

Τά λόγια της άλλωκοτης γοργής, τί άγορεαύλεως πού μένουμε χτές, έμουν γυρίζουν στό νού μου. Τόν είδαν, πού είπτε, με τά μάτια τους. Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν...

Μού είπτε ακόμα κάτι καπ τόν άλλο κοτο κι' άνεξήγητο, πού δεν τή έρ προσέξει και πού τώρα τόν θυμάμαι πλ καλά και μ' άναστατώνει.

Θά ήπτε και θά πιστέψετε, πού είπτε με τή στριγγίλια φωνή της. Θά πιστέψετε, μά θάνα άγιά, άγιά, πειά. Θά περάσετε και σεις απ' τήν 'Επαινή της Κατάρας. Είναι άνάμεσα σπ βρονά, πριν φτάσετε στόν πύργο. Είτιχη και ρημαγμένη. Κατοική σ' απ' τή θάνατος, άκούς; Κι' όμως δεν ήταν πάντα έτσι. Ήσαν εθιμωμένοι απ' τήν πάντα έτσι.

Άνθρωποι πού τήν κατοικούσαν. Κι' Έξαφνα μπήκε άνάμεσα τους πός. Και τόνς σήμαξε. Κοινοβάνιες σκούζουν τώρα στή στήνη της. Τυρλοπόντικιοι στριγγίζουν στά σάπια πατώματα... Θά ήπτε, ή ήπτε και θ' άκούσατε. Κλαίει σαν μικρό παιδί, σκούζει σαν γυναίκα πού ψυχολαχτεί, βογγάει σαν έτοιμοθάνατος... Κι' τά μάτια των φωσφορίζουν σαν τής γάτας... Θά πάτε εκεί και θά ήπτε. Οι τρέμο τους είναι πίσω, στόν αϊλόγυρο. Βγαίνουν τή νύχτα και κλαίει. Κι' αυτός τις άκούει και γελεί σαρκαστικά και μουγγρίζει άγρια... Μην ξεχάσεις, άφέντη μου, να περάσεις απ' τήν 'Επαινή της Κατάρας...

Δεν ξέρω τί να πω πελά. Με τραβάει ή περιέργεια, αλλά με δισανίζει κι' ή σκέψη τών κινδύνων. Κινδύνος; Ύπαρχον κινδύνος πελά, έφ' όσον εκείνος έχει εξαφανισθεί; Θά μιλήσω τόν πρωί και με τή Μίνα για ό' αυτά. Κι' ακόμα θά ρωτήσω τόν οικοδεσπότη μου πως φιλοξενεί, για τήν 'Επαινή της Κατάρας. Ύπαρχει τάχα τέρας εκεί; Και κρύβεται σ' αυτή κανένα μυστήριο; Πόσο άναστατώνει να τά ξεκαρδάσω ό' αυτά...

(Απ' το 'Ημερολόγιο του 'Ιωάννη 'Αρκερ)

Τό πρωί... Ρώτησα τόν οικοδεσπότη πού μάς φιλοξενεί, τήν 'Επαινή της Κατάρας. Με κίτταζε περίεργα και μού είπτε:

(Ακολουθεί)

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: Κατόν θερμής παρακλήσεως ΧΙΛΙΑΔΩΝ άπο γνωστών, άπο τού προσεχούς φύλλου, ό 'Γυίος τού Καπετάν Βρυκολακά δημοσιεύεται εις 1 1/2—2 σελίδες.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Απ' τή Συλλογή έρωτι κών 'Επιστολών τών Μεγάλων Προσώπων τής 'Ιστορίας τού Γάλλου 'Ακαδημαϊκού Πιέρ ντέ Νολάκ, ή όποία εξέδωθε τελευταία στο Παρίσι).

Έξαιρετικά ενδιαφέροντα είναι ή έρωτική αλληλογραφία τού Μ. Ναπολέοντος με τήν 'Ιωσηφίνα.

Ο μεγάλος Κορσικανός στην άρχη, πριν ακόμα τήν κάνει σύζυγό του, τής έστειλε γράμματα γεμάτα φλόγα και πάθος, ένθ άργότερα άλλαξε ύφος στην αλληλογραφία του.

Ίδωι μά από τις έπιστολές τής πρώτης περιόδου, τότε πού ό Ναπολέων ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της:

Από τότε πού σε άφρησα, είμαι πάντα μελαγχολικός. Η μόνη μου εύτυχία είναι να βοσκομαι πάντα κοντά σου. Θυμάμαι αδιάκατα τά φίλιά σου, τά δάκρυά σου, τή ζήλεια σου. Η γοητεία σου, σπνερασμένη μου 'Ιωσηφίνα, άνάβει μέσα στην καρδιά και στό νού μου μία δυνατή και φλογερή φωτιά. Άφότου σε γνώρισα, αίσθάνα καθήμερή λατρεία πρός σε, ή όποια δλοένα μεγαλώνει περισσότερο. Αυτό άποδεικνύει πόσο έλκω είχε ό Δαμνργέρ όταν έλεγε ότι «ό έρωτας έρχεται ξαφνικά. Άντιθέτως, έγώ πιστεύω ότι διαάπνύσσονται σιγά-σιγά και ότι παρουσιάζουν διαφύρος βαθμούς ανάπτυξεως...»

Αργότερα όμως, όταν ό Ναπολέων άρχισε τις μεγάλες πολεμικές επιχειρήσεις του, άλλοτε τής έγραφε με έρωτικές εξάρσεις και άλλοτε τής μιλούσε για... τά στρατιωτικά σχέδιά του.

Πολλές φορές, μάλιστα, μέσα στό ίδιο γράμμα τής έκανε σπγχρόνος λόγο για τόν πόλεμο και για τόν... έρωτά του, δημιουργώντας έτσι πραγματικό τραγέλαρο.

Σε κάποια έπιστολή του άρχίζει λαυκικάτα ως έξης: 'Χτές έμεινα στό χωριό τού Βιργίλιου κι' έπειδή είχε πανσέλινο, τράβηξα κοντά τήν άκρογιαλιά κι' έλη τή νύχτα συλλογίζομαι άσυνα...»

Και προσθέτει άπροσδόκητα: 'Σεις 28 τού μηνός ό έχθρος έκαμε γενική έφοδο. Άν τόν πυροβολικό μας ήταν ισχυρότερο, θα παθάναν τέλεια πανώλεθρα...»

Άλλοι πάλι άρχίζει με τις λέξεις: 'Είμαι τρελλός απ' άγάπη, και τελειώνει: 'Έμαθα ότι έφτασαν στή Βοστίνα χτες τόν βράδυ τρία τάγματα Ναπολιτάνων...»

Στά τελευταία γράμματά του μετά τόν διαζύγιο, είτε πει συγκαταμένο και ήρεμος. Σ' ένα απ' αυτά τής γράφει ότι δεν τού φτάνει ή έντιμια του επιγορήγηση, και ότι αντί να κάνει οικονομίας, δημιουργεί χρέη.

Μην άμεινέλλεις όμως για τή φίλιά μας, τής γράφει, και μη λησάσι για τόν χωρισμό μας. Χαίρει, αγαπημένη μου, και γράφει μου ότι είσαι καλά. Μού λene πως έπάχυνες τελευταία κι' έγινες σαν μία γερή χωριάτσα της Νορμανδίας!...

Πολύ ενδιαφέροντα επίσης είναι και ή αλληλογραφία μεταξύ τού μεγάλου ποιητού 'Αλφρέδου ντέ Μυσσέ και τής περιφημου μυθιστοριογράφου Γεωργίας Σάνδη, με τήν όποία συνδέσαν αίσθηματικά έπ άρκετό διάστημα.

Όταν αργότερα χωρίσανε, ή Σάνδη δεν έπαυε να τόν θυμάται και να τού στέλνει έπιστολές πού ξεχειλλίζουν άπό έρωτικό αίσθημα.

Νά τί τού γράφει σέ μία απ' αυτές: «Ω, πόσο έχω ανάγκη από τήν τρυφερότητά σου και τή συγγνώμη σου! Μή μού μιλάς πειά για τήν κλωσμένη μου, μη μού λες ότι τόν φταίξιμο είναι δικό σου...»

Δεν θυμάμαι τίποτε πειά από τή ζωή μας παρά μόνον ότι υπήρξαμε πολύ δυστυχημένοι και ότι στό τέλος εγκαταλείψαμε ό ένας τόν άλλο...»

Αισθάνομαι όμως ότι θα άγαπήμυστε για πολλήν καιρόν ακόμα με τόν πνεύμα και με τήν καρδιά και ότι θα προσπαθήσουμε να γιστρεντομέ από τις πίκρες πού μάς κάνουν να πονούμε...»

Σε ένα άλλο γράμμα τής γράφει: «Ο έρωτας είναι ραός, στόν όποίο όποιος άγαπεί άνεργεί ένα βομό και λατρεύει τή θεοτέρα του. Ο Θεός ίσως νά αλλάξη, αλλά ό ραός αυτός θα μένη αιώνας άμετάδλητος...»

Νομίζεις ότι ένας ή δύο έρωτες άρκούν για να χυλιεθώσουν μία δυνατή ψυχή ή να τήν κατστρέψουν; Αυτό πιστεύω κι' έγώ για πολλήν και...

Φωτογραφία άριθμ. 23: Ο κ. Αλέξ. Παπαναστασίον

Φωτογραφία άριθμ. 24: Ο κ. Παύλος Νιρδάνας

Φωτογραφία άριθμ. 25: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 26: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 27: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 28: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 29: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 30: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 31: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 32: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

ρό, αλλά τώρα βεβαιώθηκα ότι συμβαίνει τόν αντίθετο.

Ο έρωτας είναι φωτιά, ή όποια διαρκώς αναζωογονείται και είναι αδύνατο να σβύση. Είναι ίσως τόν πιο ώραίο και πιο ύπομονετικό και πιο καταπληκτικό έργο όλης μας τής ζωής.

Ο έρωτας είναι άγκάθιο στεφάνι, τόν όποιο σκεπάζεται με ρόδα, όταν άρχίζουν ν' άσπρίζουν τά μαλλιά μας. Είναι ή άγκυρα σπνερασμένη στή φρουρούνα τού βίου...

Ποιά είναι ή ωραιότερη εποχή τής πνευματικής ζωής μας, όταν χύνουμε δάκρυα άπελπισίας ή όταν ψάλλουμε ύμνους εύτυχίας; Δεν ξέρω, αλλά νομίζω ότι είναι μάλλον ή πρώτη. Έγώ βρίσκει ακόμα κοντά σ' αυτή και μού φαίνεται ότι βρίσκομαι μέσα σ' ένα όνειρο...»

Νά τώρα και μία έρωτική έπιστολή τού Καμίλλου Ντεμιουλέν άπό τή φυλακή του πρός τήν σύζυγό του Λουκία, λίγες ώρες πρδ τής θανατικής του έκτελέσεως:

Αγαπημένη μου, Αύριο δεν θάμαι πειά στή ζωή... Αύριο τά μάτια μου δεν θ' άντικρύσουν πειά τόν φως τού ήλιου... Θά κλείσουν για πάντα πριν ό βασιλιάς τής ημέρας άνταλείπει...

Αγαπημένη μου, δεν θα σε ξαναδώ πειά. Δεν θα ξαναδώ τά γλυκά σου μάτια πού με μεθούσαν με τόν γοητευτικό τους βλέμμα...

Θά πεθάνω... Θά πεθάνω, γλυκειά μου Λουκία. Η ιδέα τού θανάτου δεν με τρομάζει τόσο, όσο με συντρίβει ή σκέψις τού χωρισμού σου...

Αν ήμουν μόνος μου, αν δεν είχες πλημυρίσει τήν ύπαρξή μου με τόν έρωτά σου, θ' άντικρύζα τόν θάνατο με τόν κεφάλι ψηλά, με τά μάτια μου στά χείλη και με τόν χαμόγελο στά χείλη.

Μά τώρα, μά τώρα ή σκέψι σου πού θα με συντροφεύει ως τήν τελευταία μου στιγμή, δεν θα μ' άφηση να διατηρήσω τή γαλήνη μου και θα με κάνει να δακρύσω σαν δειλός μπροστά στό δημό μου...

Ω Λουκία... Προσενήσου για μένα άποψε... Μή με βγάλης καθόλου από τή σκέψι σου, μη με ξεχάσης ούτε μία στιγμή...

Εγώ δεν θα σε ξεχάσω ούτε στόν άλλο κόσμο, αν ύπάρχει και σ' αυτόν ζωή... Όταν τόν κεφάλι μου θα πέση χωρισμένο από τόν σώμα μου, τή χείλη μου θα ψιθυρίσουν τόν γλυκό όνομά σου, αγαπημένη μου Λουκία...

Αντίο, αντίο για πάντα!... Μή με ξεχάσεις... Μή ξεχάσης τόν καλό σου Καμίλλο, πού τόσο σ' άγαπούσε...»

Η Νινόν ντέ Λαγκυλά πρδ τόν αδελφά

Φωτογραφία άριθμ. 23: Ο κ. Αλέξ. Παπαναστασίον

Φωτογραφία άριθμ. 24: Ο κ. Παύλος Νιρδάνας

Φωτογραφία άριθμ. 25: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 26: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 27: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 28: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 29: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 30: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 31: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 32: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 33: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 34: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 35: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

Φωτογραφία άριθμ. 36: Ο κ. Αριστομένης Προβελύγιος

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η άποκαλύψει ενός Ιταλικού περιοδικού. Οι έρωτες του Τσάρου Νικολάου με την πριγκίπισσα Άλίκη του Έσς. Πώς αγαπήθηκαν, έζησαν και τουφεκίστηκαν άπε τους Μπολσεβίκους. Τό ειδύλλιο του Άλφονσου της Ισπανίας με την κα-
τοπιν γυναίκα του. Οι καλέσουλαι βασιλείς της Άγγλίας που διευκολύνουν τις αισθηματικές υποθέσεις των πριγκί-
πων. Ο βασιλεύς της Νορβηγίας ερωτευμένος. Μία περίεργη σκηνή. Πώς φλογίζονται ή βασιλικές καρδιές, κ.τ.λ.

ΤΟ Ιταλικό περιοδικό «Κόσμος» δημοσιεύεται ένα αποκαλυπτικό άρθρο για μερικά βασιλικά συνει-
κασία ηγεμόνων της Εθνοπίας, που μας δείχνουν, ότι
εξ οφειλής γινός της Αφροδίτης δεν πηλώνει μόνο
τις καρδιές εκείνων που ζουν σε ταπεινές καλύβες, αλ-
λά και κείνων που κατοικούν σε βασιλικά παλάτια.
Και ο συγγραφέας συνεχίζει τις αποκαλύψεις του έτσι:
«Κατά την περασμένη τεσσαρακονταετία κανένα η-
γεμονικό ειδύλλιο δεν επροκάλεσε ζοηρότερο ένδια-
φέρον σε όλες τις βασιλικές αυλές, όσο εκείνο που
ετέλειωσε με το γάμο της πριγκίπισσας του Έσς, Άλ-
λίκης με τον τότε διάδοχο της Ρωσίας, τον κατόπιν
Τσάρου, που τουφεκίστηκε τραγικά άπ' τους Μπολσεβίκους, στα 1918, στο Αικατερόνμπουργκ.

Οι γάμοι αυτοί ετέλειωσαν στα 1894 μεγαλοπρεπώς στο Κο-
δοβγιο, όπου παρετήρηθη ή μεγαλύτερη συ-
γκέντρωση μοναρχών που εσημειώθη ποτέ σε ό-
ποιαδήποτε άλλη βασιλική γιορτή. Έκτός των
έλλων εστεμμένων (και των βασιλέων της Έλ-
λάδος) ήταν παρόντες στο Κοδοβγιο για τις
γιορτές που κράτησαν μία βδομάδα, ο βασιλεύς
της Άγγλίας Έδουάρδος, ο Γερμανός αυτοκρά-
τωρ και ο Τσάρος. Όλοι οι παρόντες μονάρχες,
38 τον αριθμό, εφωτογραφήσαν τότε μαζί.
Ο βασιλεύς Έδουάρδος, πριγκίπης τότε της
Ουγγαρίας, αρραβωνιασμένος για την καλοσημία
του, ανέλαβε την τακτοποίηση του συμπέγνα-
τος. Στο κέντρο έπαιρναν ο Τσάρος Νικολάος
και ο Γερμανός Κάιζερ. Ο Έδουάρδος πήρε
θέση στο άκρο άριστο του συμπέγματος.

Μία στιγμή πριν άνοιξη ο φάρος της φωτο-
γραφικής μηχανής, ο Κάιζερ επέβη στο μπρά-
τσο του γύρω άπ' τους άμους του Τσάρου, λέ-
γοντας:
...Ενώνουμε σήμερα τη Ρωσία, τη Γερ-
μανία και την Άγγλία!...

Η φωτογραφία αυτή έμεινε ιστορική στις
σχετικές συλλογές. Είχε ή μόνη που παρουσιάζει
μαζί τους τρεις αυτούς αυτοκράτορες και
έληφθη άκριτως είκοσι χρόνια προτού ξεσπάσει
ο φροβερός πόλεμος και μεταβάλλει τους φίλους
σε έχθρους.

Όταν ο Τσάρος Νικολάος συνήντησε για
πρώτη φορά την Άλίκη του Έσς στο παλάτι της αδελφής της, της
Μεγάλης Δούκισσας Σεργίου, στη Ρωσία, την ερωτεύτηκε άμέσως.
Δεν μπορούσε να ήσυχάσει. Τρεις νύχτες έμεινε άπνους. Την τετάρτη
μέρα αποφάσισε να της προτείνη γάμο, αλλά ένας μικρός ύπαινηγμός
της πριγκίπισσας, ότι της ήταν άδύνατον να ζήσει μακριά άπ' την
πατρίδα της Άγγλία, τον έμπόδισε να κάνει το διάημα.

Τό ερωτικό ειδύλλιο του Τσάρου εκράτησε τρία χρόνια και πάντο-
τε στους ηγεμονικούς κύκλους εφημευόρετο, ότι ο Νικολάος είχε προ-
τείνει γάμο στην Άλίκη, όταν και πάμ συναντήθηκαν στο Μαυιτό-
ροσι Χάουζ.

Εν πάση περιπτώσει, τό βέβαιον είναι ότι ο βασιλεύς της Άγγλίας
Έδουάρδος και ή βασίλισσα Αλεξάνδρα είχαν λάβει ενδιαφέρον για
τό βασιλικό αυτό ειδύλλιο και πάντοτε εβοήθησαν, κατά δύναμιν, τό
ζευγάρι των νεαρών ερωτευμένων
στις συναντήσεις τους. Γιατί είναι έ-
ξαιρετικό, ότι και ή Άλίκη είχε
ερωτευθεί τό Νικόλαο, ως πού τέλος
παντρεύτηκαν.

Ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας —
που ετέλειωσε τόσο τραγικά τη ζωή
του— ήταν μοιρολάτης. Σημαντικά
γεγονότα του βίου του, από την άρ-
χή της γεννήσεώς του, επέτειναν τη
διάθεση αυτή: Η ημέρα που γεννή-
θηκε (6 Μαΐου), ημέρα άριστομένη
από την Έκκλησία στη μνήμη του
Γιούδ, ο γάμος του που έγινε τις ημέ-
ρες που ψυχομαχούσε ο πατέρας του,
ο θάνατος τριών χιλιάδων ανθρώπων
άπ' τό συνωστισμό την ημέρα της

απέφες του ως Τσάρου, τό πένθος της αυτοκρατορικής άνωτα-
πό τό στήθος που στη γη την ίδια μέρα, έλ' αυτά τά γεγονότα
έκαναν φανερότερο μοιρολότι.

Η Τσαρίνα Άλίκη σκατώθηκε την ίδια μέρα μαζί με τον Τσάρου
άπό τό φροβερό άρχιμολοσέβικο Γιορκόφορσ, σε μία έρημη καλύβη
Ο ίδιος έσκότωσε και τά παιδιά τους κ' όλη την αυτοκρατορία
κογένεια.

Άς έρθουμε τώρα σε άλλον, εύνιχότερο —τούλάχιστον έπ' οι
παρόντες— ηγεμόνα της Εθροπίας, τό σημερινό βασιλιά της Ισ-
πανίας Άλφόνσο, που αντιμετώπιζε με τόση αποφασιστικότητα τά
πολιτικά γεγονότα της χώρας του.

Φαίνεται, ότι ο βασιλεύς αυτός των ταυρομάχων έχει θετική
διά. Παντρεύτηκε κ' αυτός από έρωτα και διηγούνται σχετικά
ακόλουθο ανέκδοτο:

Κατά τό 1906 ο βασιλεύς Άλφόνσος έπα-
φθη την Άγγλία και έφιλοξενήθη στ' Άντικ
Βούναγχαμ. Εκεί εγνωρίστηκε με την άριστο-
κόρη που πριγκίπισσα Έρρίκου του Βάτσελ
Βικτωρία Ένα κ' ή Ισπανική του καρδιά
γώθηκε άπ' την πρώτη στιγμή κ' αυτή Άλ-
κ' ή Άγγλίδα πριγκίπισσα δεν έμεινε άδύνα-
τό το ειδύλλιο άρχισε έτσι να ξετυλίγεται από
καλντέρονς οίονους. Τό άντελήφθησαν δέ όλα
πρώτος ο Έδουάρδος και ή γυναίκα του.
Ένα βράδυ λοιπόν, μετά τό πού, ο διάδο-
χος Έδουάρδος έπηρε κατά μέρος τον νεαρό βασι-
λέα Έλφόνσο και του είπε:

—Λοιπόν, μπορούμε να ποιήμε στην ήμε-
ρανόνη δύο σας άτόμους;
Ο Άλφόνσος δεν επερίμενε μία τέτοια
μπα και με φανερό ταράχη άπάντησε:
—Α, όχι!... Σας παρακαλώ!... Αλλά
είναι καιρός ακόμα...

Καί όμως, τό ίδιο εκείνο βράδυ ο Άλφόν-
σος είχε εξομολογηθεί τό αισθημά του στην πα-
πισσα Βικτωρία Ένα.

Υστερ' από τρεις μέρες έγνώρισε στην Ισ-
πανία και μετά έξη μήνες οι άρραβόνες τους
γέλθησαν έπίσημα. Όταν δέ ξαναπαντρεύτη-
σαν, Άλφόνσος με τον Έδουάρδο, του είπε:

—Τώρα, ναι. Μπορείτε να πείτε στην ήμε-
ρανόνη δύο σας άτόμους!

Τό βασιλικό ζεύγος της Ισπανίας έμε-
νωδες για την άμοιβαία συνήγική άγάπη του: Φίλιππον και Βικ-
τόρια. Αποδείχες και τό τελευταία γεγονότα. Η βασίλισσα Βικτωρία
έλειπε στο Λονδίνο όταν ξεσπάσαν στην Ισπανία ή παρμα-
μέσος έτρεξε να γιορίσει κοντά στον κινδυνεύοντα βασιλικό
της.

Άλλο βασιλικό ειδύλλιο, που κ' αυτό εξετύλιξη στην Άν-
λίη, ήσαν οι έρωτες του βασιλέως και της βασίλισσας της Νορ-
βηγίας.

Ο ηγεμόν αυτός, νευρικός, άνυπόμονος, δύσπιστος, ερωτεύ-
τηκε ηγεμονόβλας την πριγκίπισσα Ματθίλδη, την κατόπιν γυναίκα
του. Υπέφερε άπ' τό αισθημα εκείνο, αλλά δεν της έλεγε τίποτε.
Ο μέσος έτρεξε να γιορίσει κοντά στον κινδυνεύοντα βασιλικό
της.

Στ' Ανάκτορα Σάντρεμ
παρουσιάζει γεγνη. Ο βασιλεύς
Νορβηγίας καθόταν πλά στην
πριγκίπισσα και, ενώ όλη
την ώρα, γελούσαν και
τραγουδούσαν, αυτός έκαιγε τό-
του και μελεχολούδες. Σέ μία
πύλη έπαινος νύθιαση ένα θρόνο για την άγάπη της...

Η πύλη έπαινος νύθιαση ένα θρόνο για την άγάπη της...
...όπου ή θέληση της νεαρής Κυρίας έπ' των τριών ελπίσες. Δέ-
την να γάμνη να πατήνη ότι μενεήσες. Ο Γερ-
μανός βασιλεύς γινός της
και σχέδον άγρια στη καρ-
τη πριγκίπισσα Ματθίλδη
λέει:

—Ε, λοιπόν, θέλεις να
...Ε, λοιπόν, θέλεις να...

Ο Άλφόνσος της Ισπανίας
(Τελευταία Γελοιογραφία)

Ο Κάιζερ σε τρεις πόλεις

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΑΝ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ...

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΪΣ

Εκείνη την ημέρα γεννιόντουσαν ή
πεταλούδες...
Α, πόσες πεταλούδες ήσαν στο θου-
νό! Απ' όλα τά χαμόκλαδα, απ' όλα τά
χορτάρια, απ' όλα τά λουλούδια ξεπετούν-
τουσαν πεταλούδες, όλο πεταλούδες, πλη-
θος πεταλούδες...

Εμίζαν με νιφάδες άσπρες, νιφά-
δες κίτρινες, νιφάδες κόκκινες και πε-
τούσαν εδώ κ' εκεί, σαν μεθυσμένες απ'
τόν άέρα κ' από τον ήλιο...

Τό βουνό τραγουδούσε χορωδία με όλες του τις βρύσες και κύ-
μα με όλες του τις μαργαρίτες τις πεταλούδες που γεννιόντουσαν...
Κι' ή Ρικέτα, ή μικρή βοσκοπούλα, τις κύμαζε κ' αυτή άθωα,
μή μάτια που έμίζαν με μαργαρίτες του κάμπου. Η Ρικέτα ήταν
άφρονη σαν νεαρά και πήγαινε κάθε μέρα στο βουνό, όπου έβρασε
τις γίδες της.

Αν και δεν είχε κλείσει ακόμα τό δεκατέσσερα χρόνια της,
άριστο φανόταν άριστά μεγάλη, κ' ο τράγος της με τό μεγάλη
σφραγισμένα κέρατα, είχε άρχει να τά φράγμα. Τώρα
και όταν πήγαινε να τον τραβήξει άπ' τά γένεια,
ήν την κοιτούσε, όπως και πρώρα.

Εκείνη την ημέρα ή Ρικέτα άσκαυήθηκε επάνω
στο χορτάρι, επάνω στο ξστατό χορτάρι, κοιτών-
τας τά βλαστάρια να γαργαλύν τά πόδια της, σαν
άνθρωποι δάχτυλα...

Έξαφν, όλοι κομύταν, αισθάνθηκε να καθεται
έπάνω στα μάγουλά της κάτι, μία πεταλούδα ίσως.
Η Ρικέτα, καθώς ήταν μισοκαμμένη, χαμογέ-
λασε... Αλλά ενώ χαμογελούσε, έννοιωσε τό ίδιο
άγγρα επάνω στα μάτια της και της φάνηκε λγρε
βαρ για μία πεταλούδα. Άναισε τότε τά βλέφαρά
της και ξερόνησε ξαφνισμένη. Μπροστά της έστρε-
φε ή πεταλούδα.

—Καλημέρα σου, όρρα μου πεταλούδα! της εί-
πε. Γιατί με φράδας!...

Τά χείλη του ήσαν ροδοκόκκινα σαν βελούδινα...
Η Ρικέτα έβλεπε πάλι τά μάτια της κ' άνατέ-
λασε. Τό όρρα καλλίμαρο την ξαφνίστηκε τότε τρι-
τά κ' ή κόρη ξανασητέλασε. Την πήρε έσπερα
στην άγκαλιά του κ' έμειναν έσα έννοιμένοι, στόμα
με στόμα, μία όλην ώρα. Η Ρικέτα είχε σήσει
κ' την ήδονή.

—Και τώρα, γλυκέρι μου βοσκοπούλα, της είπε
Βασίλειος της Νορβηγίας;

Η πριγκίπισσα ταράχτηκε, σιγνήθηκε, τάλασε.
Όπως είχε τό κοράγιο να πη άναί. Ο αυθαίρετος
αυθαίρετος έβλεπε τότε τό χέρι του φανερά επάνω
στην άγκαλιά του κ' έμειναν έσα έννοιμένοι, στόμα
με στόμα, μία όλην ώρα. Η Ρικέτα είχε σήσει
κ' την ήδονή.

—Και τώρα, γλυκέρι μου βοσκοπούλα, της είπε
Βασίλειος της Νορβηγίας;

Η πριγκίπισσα ταράχτηκε, σιγνήθηκε, τάλασε.
Όπως είχε τό κοράγιο να πη άναί. Ο αυθαίρετος
αυθαίρετος έβλεπε τότε τό χέρι του φανερά επάνω
στην άγκαλιά του κ' έμειναν έσα έννοιμένοι, στόμα
με στόμα, μία όλην ώρα. Η Ρικέτα είχε σήσει
κ' την ήδονή.

Η ερωτική περιπέτεια των μελών των διαφό-
ρων βασιλικών αυλών έχουν πολύ ενδιαφέρον και
πολύ άδύνατον να γράφουν γι' αυτές.

Αντίστοιχα, ότι, πού έτόν, μία όρρα και χαριτωμένη κοπέλλα, ή
άριστη που όλγιοι είχε διοριστεί ως έκτακτη Κυρία της Τιμής της
αυτοκρατορίας της Ουγγαρίας, άγαπήθηκε από ένα Γερμανό πρι-
γκίπα, ο οποίος είχε φιλοξενηθεί στα Άγγλικά ανάκτορα. Αν ο
πριγκίπης έμεινε την κόρη εκείνη, έπρεπε να παρατηρή από τά δι-
κούς να τό κάνει. Εφανερώσε τους σκοπούς του στον διάδοχο Έδου-
άρδο και έξέφρασε την έπιθυμία του να έγκατασταθή στην Άγγλία.

Αλλά ένα τέτοιο σχέδιο, όσον ενδιαφέρον και ήταν για την Άγγλία,
δεν ήτο τόσο διαφόρος περιπέτεια, κ' ο Έδουάρδος κατέβαλε
έκτα προαίτια για ν' αλλάξει τη γνώμη του Γερμανού πριγκίπης.

Αλλ' ο πριγκίπης άγαπούσε φλογερά, έλάτρευε την άριστοκόρη
και αυτή επίσης είχε τρελά ερωτευθεί τό Γερμανό πριγκίπα.
Η πύλη έπαιμος νύθιαση ένα θρόνο για την άγάπη της...

Η πύλη έπαιμος νύθιαση ένα θρόνο για την άγάπη της...
...όπου ή θέληση της νεαρής Κυρίας έπ' των τριών ελπίσες. Δέ-
την να γάμνη να πατήνη ότι μενεήσες. Ο Γερ-
μανός βασιλεύς γινός της
και σχέδον άγρια στη καρ-
τη πριγκίπισσα Ματθίλδη
λέει:

—Ε, λοιπόν, θέλεις να
...Ε, λοιπόν, θέλεις να...

Η νεαρή Άγγλίς, όποτε από τη θυσία του έ-
ρωτός της, άπομακρύνθηκε άπ' την Αίλη κ' έζησε
σε άσκητή άπομόνωση ως τό θάνατό της, πού συ-
νέβη στα 1912.

τό καλλίμαρο, έγινες δική μου!...

—Πώς σε λένε; ρώτησε ξεψυχισμένα ή νέα.
—Σαλβάτο, μικρούλα μου.
—Τί δουλειά κάνεις;
—Είμαι γιδόβοσκός, όπως κ' εσύ, και πάω στην πολιτεία για νά
ποιήσω άλλα γιδίσια. Έρχεσαι κ' εσύ μαζί μου!...

—Αν μπορούσα, μετά χαράς μου... Αλλά δεν μπορώ.
—Ε, καλήν άπάνταση τότε! Είπε ο όρρας γιδόβοσκός και σφύ-
ριξε τις γίδες του που πήγαιναν στο δρόμο.

—Πότε θά γιορίσης πίσω; ρώτησε ή Ρικέτα.
—Τό φθινόπωρο...
—Κι' από πού θάρης;
—Νά, από τον ίδιο δρόμο...
—Κι' έγώ έδω θάμην...

Κι' ή φωνή της βοσκοπούλας, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, είχε
γίνει λιγυρερή, σαν τον άέρα του χειμώνα, που κάνει τά έλατα νά
κλαίνε.

Ο Σαλβάτο έφυγε κ' ή Ρικέτα κύμαζε για όλην ώρα τη σκηνή
που σήκωσε τό κοράδι στο δρόμο του.

Είχε καλοκαιρι πιά κ' ή πεταλούδες πετούν όλες
μαζί, ύψονονται στον ουρανό, πύνη κάτω εκεί προς
τό μεγάλο κάμπο τον όλογάλο.

Θά βρούνε τάχα εκεί τον άμορφο γιδόβοσκό,
πούχε τά χείλη τ' άπαλά σαν φτερούγες έντόμου;
Περνούν μέρες, περνούν βδομάδες κ' ή πεταλού-
δες γίνονται βαρείες. Μά κ' ή Ρικέτα νοιώθει πως
είναι πού βαρεία, όταν πετάει επάνω στα χορτάρια
και ξαπλώνεται.

Άλλοτε, όταν σηκωνόταν, άφανε στη χλόη ένα
μικρό βαθούλωμα, σαν αυτό που άφίγουν τά κατο-
κάρια. Τώρα τό βαθούλωμα είναι πού μεγάλο κ' ό-
λόένα μεγαλώνει...

Όμως τό φθινόπωρο δεν είναι πιά μακριά.
Κι' ή Ρικέτα στέκεται στην άκρη του δρόμου και
περιμένει κάθε μέρα. Πόσοι γιδόβοσκοί, πόσοι τσο-
πάνηδες γυρίζουν!

Μά εκείνος που πέρασε την άνοιξη με τά χείλη τ'
άπαλά σαν της πεταλούδας τά φτερά, εκείνος που
την έκανε δική του, δεν φαίνεται.

Όστόσο, κάποια πρωί, ή Ρικέτα ξαφνίστηκε.
Πέρα άπ' τον κάμπο άκουσε ν' ανεβαίνει ένα τραγού-
δι φλογεράς χαριώ.

Η νέα έπρεπε γρήγορα και στο δρόμο που ή-
γανε της φανόταν πως ή καρδιά της τραγουδούσε.
Κι' άληθινά, ήταν ο Σαλβάτο που γιόριζε.

Η Ρικέτα τον έγνώρισε από μακριά κ' έννοιωσε,
καθώς τον είδε, νά σαλεύη μέσα της κάτι που έμει-
ζε σαν μία άειπτη ζωή. Τό παιδί της... Τό παιδί
τους...

Επ' όλους, ήρθε, του γέλασε ή νέα, από-
ντας τά χείρα της. Ηρθε, Σαλβάτο!

Αλλ' ο γιδόβοσκός έκανε πως άπόρησε για την
οικειότητα της. Κατάγε άδιάφορα τη βοσκοπούλα
που του μελούσε έτσι και της είπε:

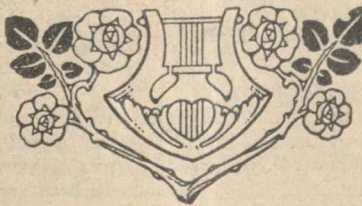
—Καλημέρα, κοράκι...
Κι' έπειτα τράβηξε τό δρόμο του.

Η Ρικέτα έμεινε για κάποιες στιγμές άκίνητη επάνω στο δρόμο.
Έπειτα ξαφνίστηκε, σαν νά ξεπνέσε από κανένα άντρο, κ'
έτρεξε σαν τρελή... Μά τό κοράδι του γιδόβοσκου ήταν μακριά,
δεν φανόταν πιά.

Η βοσκοπούλα περιπάτησε πάλιν ώρα κ' άνέθηκε εκεί όπου εί-
χαν άνειεί ή κατοικία του Σαλβάτο με τον ήχο της φλογεράς του,
μια χωρίς νά τις φανεί. Απ' όλην προχωρούσε, όλη προχωρούσε, γο-
φίς νά κοιράζεται για χωρίς νά σταματά...

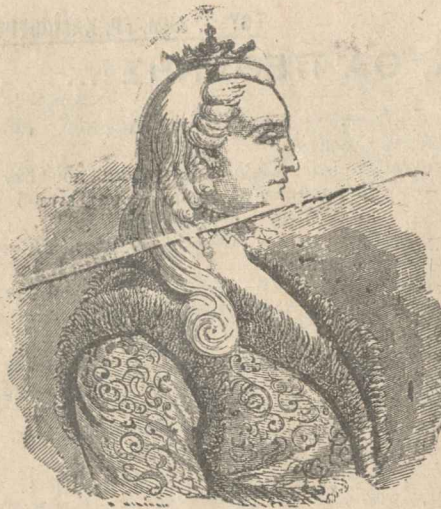
Κατά τό βράδυ, ένα ό ήλιος έφευγε προς τά μέσα της Ισπανίας,
έτσισε μπροστά σε μία καλύβα, εκεί όπου είχε σταθεί και τό κοράδι
του νέου γιδόβοσκου. Μέσα στην καλύβα εκείνη είδε τό Σαλβάτο νά
κρατά ένα μωρό στα γόνατά του, ένα μία γυναίκα με δαχτυλίδι στο
χέρι, άκουγε σιωπητή τη διήγησή του.

Η Ρικέτα τά κατάλαβε όλα. Ο Σαλβάτο την πρόβλεψε! Παν-
τρεύτηκε... Και τό άλλο κοράκι, ή νέα έφυγε άπ' τό βουνό και κατέ-
θηκε στον κάμπο, τραβώντας πέρα κατά την πολι-
τεία, εκεί όπου πάνε όλες κοπέλλες για νά βρούν
παρηγοριά στην κρασίλη και στον άλκοολ...
Την ίδια ώρα, πάλιν στα μαρμαίνα χορτάρια
του κάμπου, πάνω στα χαμόκλαδα που είχαν τό γά-
μα της σκουριάς, φτερά τρεπιδόσαν κ' έφεταν
παντού, φτερά κίτρινα, πού δεν μπορούσε πιά νά
τά ξεσάνη ο ήλιος ο χρυσός.
Αυτή την ημέρα πέθαναν ή πεταλούδες...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αικατερίνη η Β'.

Όταν, κατά το 1770, διεδόθη στην Ευρώπη ότι ο Ρωσικός Στόλος διενθύνεται στα Έλληνικά παράλια, με το σκοπό να εξεγείρει τους σκλάβους και να τους απελευθερώσει από την Τουρκική τυραννία, η είδηση επρόκλεσε γενικό ενθουσιασμό, βαθεία συγκίνηση, ανάμεσα στον κόσμο που είχε τραφεί με τις αναινήσεις και τα συγγράμματα της Έλληνικής αρχαιότητας. Περισσότερο όμως απ' όλους συγκινήθηκε ο γέρο Βολταίρος, ο μέγας φιλόσοφος, ο κληρονόμος της Σοκρατικής φιλοσοφίας και του Λοκωτικού πνεύματος.

Διαβάζοντας κανείς την αλληλογραφία του Βολταίρου με το Φρειδερίκο το Μεγάλο της Πρωσίας και την αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη τη Β', βρίσκει σε κάθε γραμμή τα αισθήματα που του γεννούν οι ιδέες της απολυτοκρατίας της Έλληνικής γης από την Τουρκική σκλαβιά. Ο Βολταίρος είχε ασπασθεί πεπεισμένος στην Ελληνική αυτοκρατορία, η οποία θα έφτανε σε τελικά αποτελέσματα. Επιστείασε ότι μόλις φανερωθή στα παράλια της Ελλάδας ο στόλος του ναυάρχου Όρλφ, οι Οθωμανοί θα φύγουν άμας από την ειοράν κοιτίδα του πολιτισμού και εξεφράζετο ειρωνικά για το Σουλτάνο, τον οποίο έγραφε μεγάλο Μουσταφά. Και επειδή έμειναν ότι ο αντιπρόσωπος του Πάπα στην Πολωνία αντενεργούσε στις προσπάθειες της Αικατερίνης Β' για την επανάσταση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ο Βολταίρος έγραψε στην Αυτοκράτειρα τα εξής:

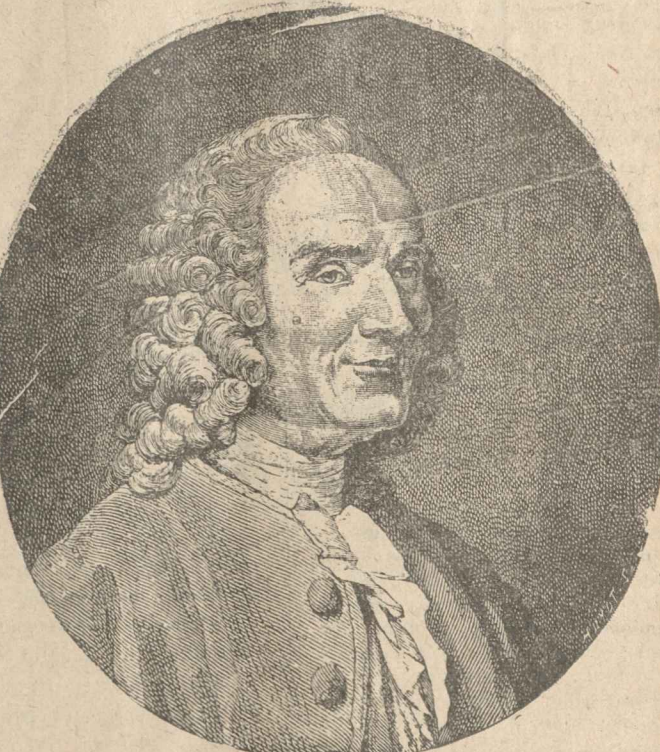
«Εν όνόματι του Θεού, χτυπήσατε χωρίς έλεος τους Τούρκους, παρ' όλη τη φιλία που τους δείχνει ο αντιπρόσωπος του Πάπα. Θριαμβεύσατε συγκινητικά κατά του Αγίου Πατρός και του Μουφτή!»...

Αλλά δεν άργησε ο Βολταίρος να αντιληφθεί ότι το Έλληνικό ζήτημα ήταν πολιτικό και η λύση του όχι όσο εύκολη. Οι πόθοι μας κανείς στην αρχή εύκολη. Οι πόθοι του γέρο-φιλοσόφου, που είχε κληρονομήσει άγνο το Άτιμο πνεύμα με την αιώνια άγιστη στην Αλήθεια και τη Δικαιοσύνη, ειδοίκαν πολλά εμπόδια από την Ευρωπαϊκή διπλωματία...

Η επιχείρησις της απελευθερώσεως της Ελλάδας κατά το 1770 και ο κατάπλους του Ρωσικού Στόλου από τη Βαλτική στο Αιγαίο έθεωρήθησαν κατορθώματα, όμοια με τα οποία δεν είχε πολλά να επιδείξει ως την εποχή εκείνη η ναυτική ιστορία. Σήμερα, αυτό θεωρείται απλό παιγνίδι, αλλά την εποχή εκείνη που τα μέσα της κινήσεως ήταν μικρά, η επιχείρησις φαινόταν θαυμαστή. Γι' αυτό, ο Βολταίρος έγραψε στην Αυτοκράτειρα:

«Δεν γνωρίζω το μυστήριό σας, αλλά ο απλόλογος του στόλου σας μου προκαλεί το θαυμασμό. Από τους χρόνους του Αννίδα, είναι το μεγαλύτερο έργο απ' όσα αναφέρει η ιστορία της ανθρωπότητας. Πληροφορούμαι ότι ο Στόλος της Υμετέρας Μεγαλειότητος σταθμεύει στο Πόρτ-Μαόν και βρίσκεται σε άριστη κατάσταση. Ο Μουσταφάς θα σάσιση βλέποντας ότι πολεμείται ταυτόχρονα από τον Εύξεινο και από το Αιγαίο, γιατί ούτε αυτός, ούτε ο Βελύσης του έξερουν τί έστι Αιγαίον και τί Μαύρη Θάλασσα».

Αυτό που γράφει ο Βολταίρος δεν πρέπει να θεωρηθεί παραδοξολογία. Φαίνεται ότι πράγματι οι Τούρκοι άπονογαν δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως στόλος Ρωσικός, χωρίς να περάση τον Έλλησποντο, θα έφτανε στο Αιγαίο και χρεώσθηκε να δώσει όλονλογο γεωγραφικό μάθημα ο έν Κωνσταντίνος πρεσβευτής της Αδορίας στους πασάδες για να τους πείση ότι είνε δυνατόν ένας στόλος να κατέβη από την Κροστάνδη, να περάση το στενό του Γιβραλτάρ και να φανερωθή στο Αιγαίο!

Ο Βολταίρος

«Η επιστήμη — έγραφε ο Πρωσσός βασιλεύς — είνε από καιρό θαμμένη στους τόπους, οι οποίοι έχασαν την αρχική λαμπρότητα. Οι Έλληνες, για τους οποίους σεις ενδιαφέρεστε, χασαν το θάρος τους σε τέτοιο βαθμό, ώστε είνε ανέλπις, ενώ οι Τούρκοι έχουν αρκετά προτερήματα και φρονιμά τα Ίεροσόλυμα».

Αυτές ήταν οι γνώμες του Βασιλέως της Πρωσίας, για να μην πει κανείς ότι ο Βολταίρος, ο οποίος είχε σώσει την Ελβετική Λοιατική ειοβλή, ο Η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη, πάλιν, έφροντοση στους Έλληνες την άποψή της ότι ημετέρας στρατεύεις της, έγραφε στο Βολταίρο το ακόλουθο ποίημα:

«Οι άπογονοί του Ηρακλέους και η φυλή του Όμηρου καρδιά και χωρίς πνεύμα — κυλιούνται μέσα στη σκάνη σου, ότι μοιάζουν τους προγόνους τους κι' όμως είνε σαν

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΧΑΡΟΚΑΜΕΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΟΖΑΛΙΑ, 35 ετών
ΙΩΑΝΝΑ, 40 ετών.

(Σ' ένα φτωχικό και καθαρό δωμάτιο. Η Ροζαλία πηγαίνει να ντυθεί.)

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Μετά πόση ώρα θα

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Δεν θ' άργησουν, υποθέτω.

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Είνε το πρώτο Πάσχα που θα το περάσουμε χωρίς

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Υαμονή! Σκέφρον τί ύπεφερε ο Χριστός! Πώς τον

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Μια μέρα όλα κι νεκροί θ' άναστηθούν.

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ναι, αλλά τί ύπεφερε κι' εγώ βλέποντας το παιδί

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Η Παναγία δεν ύπεφερε λιγότερο, βλέποντας τον

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ναι, αλλά βότερα ο Χριστός άναστήθηκε. Γιατί να

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Μια μέρα όλα κι νεκροί θ' άναστηθούν.

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Και όμως... Για σκέφρον, Ιωάννα

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Αν έβλεπες ο Κόριος, μπορεί το παιδί μου ν'

πιο πικραμένη καρδιά πρέπει να χαίρεται...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Εγώ θα ετοιμάσω το Πασχαλινό τραπέζι. Και θα βάλω και το σεβίτιο του Μάρκου. Σε λίγο ο Μάρκος θα έρθει να γράει και να πη μαζί μας. Ναι, θα έρθει.

(Ετοιμάζει το τραπέζι.)

ΙΩΑΝΝΑ. (σιγά).—Κύριε... Δώσε της πάλι το λογικό της...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Θα είνε κουρασμένο το παιδί μου, τόσο καιρό τόσα θα έχη μονιάσει ασάλευτα μέσα στον τάφο... Θα το ετοιμάσω ένα άσπασμένο λουτρό. Θα τρίψω το κορμί του με βάλσαμα. Θα το ντύσω με ρούχα καθαρά. Και καθώς τα πατάκια του θα είνε τόσο καιρό συνηθισμένα στο σκοτάδι, δεν θα μπορέ ν' αντισταθεί απότομα το φως. Θα κατεβάσω τις κουρτίνες... (Πηγαίνει να ετοιμάσει διάφορα πράγματα).—Πρέπει να το έχω και λουλούδια. Πολύ λουλούδια. Θα κόψω όλα τα άνθημένα κλαδιά από την πασχαλιά του κήπου μας. (Φεύγει).

ΙΩΑΝΝΑ.—Θεέ μου... Τι δυστυχία... Έγινε το λογικό της...

Μα μήπως δεν είνε για να τρελλαθεί κανείς; Ένα τέτοιο παιδί να πεθάνει... Ένα τέτοιο χαριτωμένο παλληκάρι... Και ήταν η μόνη της παρηγοριά. Έμεινε τόσο νέα χήρα, η καμένη η Ροζαλία... Κι' ο χαμός του παιδιού της της σάλεψε το λογικό! Χριστέ μου, κάνε το θάυμα σου σήμερα. Ξανάδωσε της το λογικό της...

(Μπαίνει η Ροζαλία με ένα σωρό πασχαλιές στα χέρια).

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Τι έκοψα όλες. Θέλω η λυμάρια μας να είνε σαν ένα άνθημένο περιβόλι... (Στολίζει με τις πασχαλιές το τραπέζι και το δωμάτιο, φέρνει κι' ένα πανεράκι με κόκκινα αυγά). Τι όμορφα χρώμα που έχουν τ' αυγά. Κίττασε, Ιωάννα... Ποτέ δεν τα είχα επιζητεί τόσο στο χρώμα. Χτές τάβαβα κινά από σένα... (Τακτοποιώντας το τραπέζι).—Ροζαλία... Όλα είν' ετοιμα... Και τώρα; Περιμένω να χτυπήσουν ή καμπάνες...

(Κάθεται στον καναπέ κουρασμένη. Η Ιωάννα σ' έλκε αυτό το διάστημα κλαίει σιωπηλά).

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Μην κλαίς, αδελφή μου. Σε λίγο θα γίνη το θαύμα. Άκου την πόρτα ανοιχτή. Σε λίγο... Μα θα τρελλαθώ από τη χαρά μου. Για σκέφρον; Σε λίγο, ο Μάρκος θα είνε εδώ... Άκου, Ιωάννα; Το παιδί μας, η λατρεία μας, θα είνε εδώ, κοντά μας. Θα το βλέπουμε, θα μας βλέπει, θα το μιλάμε, και θα μας ακούει... Ο' ακούσαμε τη φωνούλα του. Άκου, Ιωάννα...

ΙΩΑΝΝΑ. (σιγά).—Ελέησε μας, Κύριε... Κύριε, λυπήσου μας...

(Έξαφνα χτυπούν ή καμπάνες χαρούμενα, θριαμβικά, αναγγέλλοντας την άνάστασι του Κυρίου).

ΡΟΖΑΛΙΑ. (σηκώνεται και αγκαλιάζει την Ιωάννα).—Η καμπάνες χτυπούν... Χριστός ανέστη...

ΙΩΑΝΝΑ. (λυπημένα).—Χριστός ανέστη...

(Η καμπάνες εξακολουθούν να χτυπούν).

ΡΟΖΑΛΙΑ. (κιντάει απ' το παράθυρο κι' ύστερα ροιτίζει μπροστά στην είσοδο).—Έλα λοιπόν, παιδί μου... Δεν άκουσες τις καμπάνες;

Δεν σηκώθηκες ακόμα από τον τάφο σου; Έλα, Μάρκο μου... Μα βέβαια... Δεν θα μπορέ ναύρη τόσο γρήγορα. Είνε αρκετά μακριά... Και δε δύναται το παιδάκι μου... Θα περπατήσει σιγά...

(Έξαφνα σηκώνεται κι' ανοίγει την αγκαλιά της).—Ερχεται... Ερχεται... Άκούω τα βήματά του στη σκάλα... Άνεβαίνε... Θεέ μου... Σ' ευχαριστώ... Ναι, ναι... Ηόθε...

(Κλείνει την αγκαλιά της σαν να σφίγγει κάποιον μέσα σ' αυτή).—Ηόθε, Μάρκο... Αγαπημένο μου παιδί... Ηόθε; Μα τί ώραίος που είσαι... Σαν να μην έχωσαι μέσα από τον τάφο σου... Είνε σαν να έχωσαι από τον ουρανό, παιδάκι μου... Το πρόσωπό σου είνε φωτεινό... Είσαι σαν ένας άγγελος... Έλα λοιπόν, πλησίασε ακόμα πιο κοντά... Κίττα τι όμορφα τα στολίσια δια για σένα... Έλα λοιπόν... Μα γιατί με τραβάς έτσι... Θέλεις να με πιάς μαζί σου; Ναι... Ναι... Ερχομαι... Εξέλιξε πιο όμορφα λουλούδια; Και είνε όλα άνθημένα... Εξέλιξε... Αλήθεια... Είνε άνοχτος ο ουρανός τώρα όσο χτυπούν ή καμπάνες; Ναι... Τότε ερχομαι... Ερχομαι... (Πέφτει κάτω, μ' ένα θείο χαμόγελο στο πρόσωπο).

ΙΩΑΝΝΑ. (ακούοντας σιγά της. Με φωνή βρεχή, σπαρακτική).—Ροζαλία... Ροζαλία... Θεέ μου, Θεέ μου, πόνεσε!

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

ΡΟΖΑΛΙΑ.—Ελα, λοιπόν, παιδί μου, δεν άκουσες τις καμπάνες;...

Καὶ τὰ δύο ἐξ ἴσου ὠραῖα, εὐρωστα καὶ ζωη-
ρὰ ὥσάν νὰ ἦσαν δίδυμα. Τὸ ἓνα ἐτράφη μὲ τὸ
γάλα τῆς Μητέρας του. Τὸ ἄλλο, ἐπειδὴ ἡ μητέρα
του δὲν εἶχε γάλα, ἐτράφη μὲ Γλάξο. Καὶ ὅμως
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διακρίνητε ποῖον ἐτράφη
μὲ τὸ πρῶτον καὶ ποῖον μὲ τὸ δεύτερον.

Ἐὰν ἡ Μητέρα δὲν δύναται νὰ θρέψῃ τὸ μωρό
της διὰ τοῦ μαστοῦ δὲν πρέπει νὰ στενοχωρή-
ται, διότι τὸ Γλάξο ἐμπεριέχει ὅλα τὰ συστα-
τικά τοῦ καλοῦ Μητρικοῦ γάλακτος καὶ ἐξασφα-
λίζει τὴν φυσιολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βρέφους.

ΣΤΑΡ
41

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ ΜΕΝΑΝΟΡ 52 ΑΘΗΝΑΙ